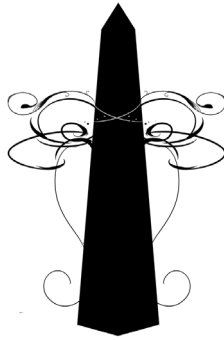

Blood Incident⁵

ก๊อปพมโม (วุ่น) วายเน-คธรับ : Rungzoul Crisis (จป)

Story : LadyBlack | Art : Dreamworm

ก่อนบทนำ

“ทำไมต้องเริ่มเนื้อหาเล่มสุดท้ายด้วยบทของตัวประกอบเนี่ย”
“บอกแล้วว่าฉันไม่ใช่ตัวประกอบ!” - ตัวประกอบ จ. นามสมมติได้กล่าวไว้

จินเรย์ยืนเหลียวซ้ายแลขวาในโถงทางเดินที่ไม่คุ้นตา
‘เดินใจลอยจนหลงทางเหวอเนี่ย แล้วที่นี่มันคือปราสาทส่วนไหน
ละ เจเจ นายพอจะรู้บ้างไหม’

จินเรย์รอฟังคำตอบครู่หนึ่ง แต่นอกจากความเงียบแล้วก็ไม่ได้ยิน
อะไรอีก

‘เจเจ? นายได้ยินที่ฉันถามหรือเปล่า หา’

ร่างเงายังคงไม่ได้ตอบอะไรออกมาราวกับไม่มีตัวตนอยู่อีกแล้ว

ทำเอาจินเรย์ขมวดคิ้วหนักกว่าเดิม

‘เจเจ นายยังอยู่หรือเปล่า ถ้าได้ยินก็พูดอะไรซักอย่างสิ’
มีเพียงความเงิบอีกตามเคย จินเรย์ยกมือขึ้นมาแตะปาก คิ้วยัง
ขมวดเป็นปม

‘เจเจหายไปไหน ออกจากร่างเราแล้วหรือ ไม่ใช่มัง...’

จากนั้นฐานโซลหนุ่มก็หันหลังกลับแล้วลงเดินไปตามเส้นทาง เพื่อ
ว่าจะพบทางออกอื่นหรือบริเวณที่จำได้บ้าง พลางบ่นในใจ

‘หรือว่าแถวนี้ไม่ใช่ด้านในของปราสาทลอยฟ้า ลักษณะลวดลาย
บนกำแพง เส้า กับของประดับกำแพงเหมือนไม่ใช่เลยแฮะ’

จินเรย์ยกมือเกาศีรษะทั้งที่ยังก้าวเท้าต่อไป จนในที่สุดก็เห็น
สุดทางเดินซึ่งเป็นทางตัน มีเพียงหน้าต่างอยู่บนผนังนั้น และด้านหน้า
หน้าต่างก็มีใครคนหนึ่งยืนหันหลังให้คล้ายกำลังมองทิวทัศน์นอกกระจก
หน้าต่างอยู่

จินเรย์เห็นดังนั้นก็สาวเท้าไปหาเขาผู้นั้นเพื่อจะถามทาง แล้วพอ
เข้าไปใกล้จินเรย์ก็สังเกตว่าเส้นผมของคนผู้นี้มีสีเทาซึ่งบ่งบอกว่าเข้าสู่วัย
ชราแล้ว และเมื่อมองจากทางด้านหลังก็รู้สึกคุ้นตาเป็นอย่างยิ่ง ผิดว่า
บุคคลท่านนี้อยู่ในอาภรณ์คล้ายผู้มีตำแหน่งสูงศักดิ์ จินเรย์จึงไม่กล้าคิด
ว่าเป็นคนรู้จักของตน

“เออ...ขอโทษนะครับ คือผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหม”

เขาคนนั้นหมุนตัวมาทางจินเรย์ วินาทีนั้นฐานโซลหนุ่มเบิกตากว้าง
ยกนิ้วชี้ไปข้างหน้าอย่างลืมหืม

“ปะ...ปู่!”

“ทำหน้าอย่างกับเห็นผี” ชายชรายกมือขึ้นลูบหนวด

“ปู่...เอ๊ย ท่านอดีตเทพราชามาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“มาเมื่อเห็น มีอะไรไหม แล้วก็ไม่ต้องเรียกข้าด้วยตำแหน่งนั้น จี๊จี้

หุพิกล จะเรียกปู่ก็เรียกไป” อดีตเทพราชอาฮิลฮานจงใจตอบยืยวนเพื่อให้จินเรย์เห็นว่าตนยังเป็นปู่คนเดิมของเขาอยู่

จินเรย์มองชายชราพร้อมกับเป็นบุคคลเดียวในโลกที่สามารถช่วยเขาได้ในเวลานี้ จากนั้นรุณโชลหนุ่มก็โผล่เข้าไปกอดอดีตเทพราชาคัลล่ายจะยังใจไม่อยู่

“อ้าว ไอ้เด็กนี่! อย่ากอดแน่นสิพี่ย อึดอัด!” ถึงแม้ฮิลฮานจะโวยวายอย่างนั้น แต่ก็ยอมยืยนิ่งให้ชายหนุ่มกอดรัดแต่โดยดี

พอจินเรย์ผละออกจากชายชรา ก็รีบถามทันที “ปู่ไปอยู่ไหนมา รู้ไหมว่าเขาตามตัวปู่กันให้วุ่นเลย”

“ก็มานี้แล้วไง จะเอาอะไรอีก” ฮิลฮานพูดเหมือนเสียงตอบคำถามที่ว่าหายไปอยู่ไหนมา

“ปู่ ฉันรู้แล้วว่าตัวเองเป็นรุณโชลของชาร์ลัน” จินเรย์พูดพลางก้มลงมองดูร่างกายตัวเอง

“เออรู้...ทำไม เอ็งตกใจที่ตัวเองเป็นรุณโชลรี” อดีตเทพราชากอดอกมองคนตรงหน้า

จินเรย์ส่ายหน้าหือ “ไม่ใช่อย่างนั้น คือตอนนี้งานรุณโชลของฉันมันไปก่อปัญหาให้ศิลามังกรสุริยันของชาวเหวินจิงเข้านะสิ”

“ที่คนพวกนั้นเรียก ศิลาหยางหลงนะรี” ชายชราลูบเคราตนเองอีกรอบ

จินเรย์พยักหน้า แล้วกล่าวด้วยสีหน้าเครียดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน “ศิลาอันนั้นแหละปู่ พวกเขาบอกว่าถ้าตามตัวปู่ไม่ได้ พวกเขาจะแก้ปัญหาด้วยการฆ่าฉัน”

อดีตเทพราชาทำสัหน้าครุ่นคิด จากนั้นก็เหลือบมองจินเรย์ด้วยความนัยบางประการ ก่อนจะถอนหายใจออกมา

“งั้นก็ช่วยไม่ได้”

“หา! บ๊วไม่รู้วิธีแก้เลยเหรอ!” จินเรย์ตีความหมายของคำพูดชายชราไปอีกอย่าง

“เปล่า ข้าจะบอกว่า คงไม่มีทางแก้อื่นนอกจากฆ่าเอ็งเพื่อจบปัญหานะสิ” พุดจบอิลฮานก็ยกฝ่ามือขึ้นในระดับหน้าอกของจินเรย์ ครั้นแล้วก็มีแสงสีขาวสว่างจ้าสาดออกมาจากฝ่ามือ นั้น

“วู้กกกก!!!”

จินเรย์ร้องเสียงหลงพลางหลับตาปี คาคว่าคงเป็นเสียงร้องสุดท้าย ก่อนชีวิตจะต้องจบสิ้นลงด้วยฝีมือผู้สร้างตนเองขึ้นมา...

ในความมืดมิด จินเรย์ลืมนตาโพล่ง แสงสลับจากดวงจันทร์ที่
สาดส่องเข้าทางช่องหน้าต่างทำให้มองเห็นว่าสถานที่นั้นคือห้องพักภายในปราสาทลอยฟ้า

จินเรย์ยืนภายในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนโดยมีผ้าห่มหนาปกคลุมร่างไว้ เขาเหลียวมองเตียงทางด้านซ้าย พบว่าเป็นเตียงนอนเดี่ยวของคาลิ ถัดไปเป็นเคเลิน จึงแน่ใจว่านี่เป็นห้องพักของตนภายในอาคารสำหรับพักแรมของเจ้าหน้าที และเป็นสถานที่จริงๆ ไม่ใช่อยู่ในฝันเหมือนครั้งก่อน

เตียงของเขาอยู่ด้านในสุดของห้องติดกับผนังด้านที่มีหน้าต่าง จินเรย์หันมองหน้าต่างทางขวามือ ยกมือขึ้นมาลูบอกของตนคล้ายจะปลอบขวัญตัวเอง

...เมื่อกี่ฝันเธอ ฝันว่าพบบ๊ว แล้วบ๊วคิดฆ่าเราเพื่อตัดปัญหาเนี่ยนะ ถือเป็นทั้งฝันดีและฝันร้ายในคราวเดียวกันเลยพับฝ่า

‘นอนไม่หลับเหรอจินเรย์’ เสียงของเจเจเอ่ยทักในหัว

‘เจเจ!’

จินเรย์รู้สึกดีใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเมื่อได้ยินเสียงของร่างเงา ในเวลานี้ อย่างน้อยก็ไม่เหมือนในความฝันที่เจเจหายจากร่างของเขา

ไปไหนก็ไม่รู้

‘เรียกซะตื่นเต้นชียว นายอยากเจอฉันขนาดนั้นเลยหรือ คิก!’

‘ถ้าเป็นตอนนี้นี้ก็คงใช่ อย่างน้อยนายก็ไม่เจียบไปเฉยๆ เหมือนในฝัน’ จินเรย์บอกไปตามตรง

‘ฝันหรือ? นายฝันว่าอะไรละ’

‘ช่างมันเถอะ ฉันจะนอนต่อแล้ว’

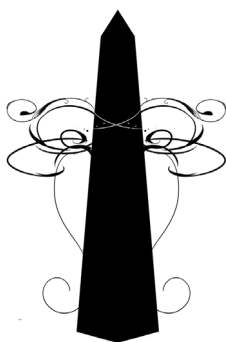
จินเรย์ขยับตัวนอนลง แล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างของตนดั้งเดิม

‘รู้อย่างนี้ฉันเข้าฝันนายคืนนี้ก็ดีหรือ’ เจเจทำเสียงเสียดาย

‘ไม่ต้องมาเข้าฝันตอนนี้เลยนะ ฉันง่วงมาก’ จินเรย์ปรมร่างเงาก่อนจะพลิกตัวนอนตะแคงซ้ายเพื่อหนีแสงจันทร์จากทางหน้าต่าง เขาหลับตาลงทั้งที่ควมวดเข้าหากันอย่างไม่รู้ตัวเนื่องจากเหตุการณ์ในความฝันเมื่อครู่ และปมปัญหาของศิลาหยางหลงซึ่งยังไม่ได้รับการสะสาง

บทนำ

ใครคือรูปโซลเก้เหลือ

“ถามฉันเหรว”

“มันเป็นชื่อตอนเพีย!”

“ตกลงว่าอัลคินยังอยู่ที่ปราสาทลอยฟ้าต่อใช่ไหม” จอมเทพ
โฮเรสเอ่ยหลังจากฟังความคืบหน้าสถานการณ์ระหว่างแกรนด์ดอสกับ
ชั้นไนน์จบ

“ใช่ครับ” ซีริลตอบ เขาเพิ่งรายงานจอมเทพโฮเรสไปเมื่อครู
โคเรนอสที่ยืนข้างซีริลภายในห้องทำงานของผู้เป็นบิดากล่าว
เสริมว่า “ท่านพี่บอกว่าจะกลับมาเร็วๆ นี้ครับ”

“บอกเหตุผลด้วยหรือเปล่า” เดเมียนถามแทนผู้เป็นนายเวลานี้

เขายืนข้างเก้าอี้ของจอมเทพ

เจ้าชายสายศิระชะเบาๆ “ไม่ได้บอกครับ”

“อาจจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ราชินีแห่งเหมนครากับสี่ขุนพลมังกรไปที่ปราสาทลอยฟ้า นะครับ” เสนาธิการฝ่ายทหารออกความเห็น เขายังไม่ได้แจ้งว่าบรรดาผู้ปกครองเหวินจึงไปที่อาณาจักรชั้นไหน

จอมเทพโธ่เรสกับเดเมียนต่างพากันเลิกคิ้วด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“ราชินีฮวาพินน่าจะเหวี่ยงไปที่ปราสาทลอยฟ้า” โธ่เรสถามย้ำ

ทั้งซีริลและโคเรนอสตอบเป็นเสียงเดียวกัน “ครับ”

ครั้นแล้วจอมเทพก็เหลียวไปสบตาเดเมียนคล้ายจะถามความเห็น จากนั้นจึงหันกลับมามองซีริลกับโคเรนอสที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะทำงานของตน แล้วถามขึ้นอีก

“พอจะรู้หรือเปล่าว่าพวกเขาไปที่นั่นทำไม”

“ข้าคิดว่าคงเป็นเรื่องใหญ่พอสมควร ไม่เช่นนั้นราชินีฮวาพินกับสี่ขุนพลมังกรคงไม่ออกโรงเอง” เดเมียนกล่าว

จอมเทพก็พยักหน้าเห็นด้วยตามนั้น

“คงเป็นเรื่องร่างเวทฐานโซลระดับพิเศษกระมังครับ” ซีริลเป็นฝ่ายตอบ

ได้ยินแล้วเดเมียนก็ออกความเห็นเพิ่มเติม “ข้าทราบจากหน่วยข่าวกรองว่าเวลานั้นครเหวินจึงกำลังประสบปัญหาเกี่ยวกับซิลามังกรสุริยัน”

“ส่วนร่างเวทฐานโซลก็เป็นเวทที่สร้างขึ้นโดยดูดซับเอาพลังของซิลานี้มาใช้...” จอมเทพเอ่ยข้อมูลตามที่รู้มา

ไม่นานพวกเขาก็เริ่มเห็นความเชื่อมโยงของปัญหาและสาเหตุ

“อัลคินมีร่างเวทฐานโซลที่อดีตเทพราชาสร้างไว้ให้... เจ้าเด็กพรานธนูนั้น...” โธ่เรสเปรยขณะทำสีหน้าครุ่นคิด

“หน่วยข่าวบอกว่ามีฐานไซโลระดับพิเศษถึงสามร่างครับ” เดเมียน
บอก

ซีริลที่ยืนฟังอยู่ก็นึกหน้า “สามร่างหรือครับ”

“นอกจากจินเรย์แล้วยังมีใครอีกหรือครับ” โคเรนอสทำหน้าตื่น
ราวกับสิ่งที่ได้ฟังเป็นเรื่องที่ไม่เคยรู้มาก่อนและไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นได้

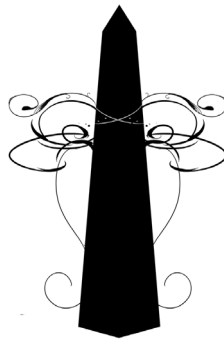
คำถามของเจ้าชายแห่งแกรนด์อสทำให้ทั้งที่ปรึกษาส่วนตัวของ
จอมเทพและเสนาธิการฝ่ายทหารต่างมุ่นคั่งคาดเดาถึงร่างฐานไซโลอีก
สองร่างที่เหลืออยู่ในใจ

ส่วนจอมเทพไฮเรสก็ยกศอกวางบนผิวดิโต๊ะไม้ แล้วสอดประสาน
นิ้วมือทั้งสองข้างเข้าหากัน วางคางบนนั้น นัยน์ตาสีแดงหรือลงเล็กน้อย

“ข้าเดาได้คนหนึ่ง...”

1

ก้าวสู่วิกฤติ

“อะไรนะ ก้าวสู่ลึควิด”

“ใช่ จะเอามาลบปากกา...ซะที่ไหนเล่า!” ล้มโต๊ะ

“ตามที่มังกรเพลิงกล่าวไว้เมื่อวาน ข้าจะให้เวลาพวกท่าน สามวันนับรวมวันนี้ หากครบกำหนดแล้วยังตามหาอดีตเทพราชาไม่พบ ข้าจะแก้ปัญหาด้วยวิธีของพวกเราเอง” ราชนีฮวาพินกล่าวกับเทพราชา เซอร์คานคล้ายเป็นการยื่นคำขาด

พระนางและสี่ขุนพลมังกรกลับมายังปราสาทลอยฟ้าอีกในวัน ถัดมาเพื่อเน้นย้ำข้อตกลงและเงื่อนไขของพวกเขาในกรณีที่ว่าเวทรุ่นไฮล เป็นต้นเหตุให้คิลามังกรสุริยันประสบวิกฤติ ซึ่งทำให้ทางชั้นโหนดต้องกลาย

เป็นผู้รับผิดชอบไปโดยปริยาย

ดังนั้นในตอนเช้าตรู่ เทพราชาเรียกเจ้าชายอัสดานและชาร์ลัน มาร่วมต้อนรับอาคันตุกะจากเหมนคราในห้องรับรองใหญ่อีกหน หลังจากเมื่อวานพวกเขาเดินทางกลับเหวินจิงทันทีที่แจ้ประเด็นปัญหาจบเพื่อเผื่อเวลาให้ทางชั้นโหนดทางสะสางไว้ล่วงหน้า

“ข้าเกรงว่าเวลาสามวันอาจจะสั้นเกินไป” เทพราชาเซอร์คานซึ่งนั่งเก้าอี้บนมมมีพนักงานตั้งอยู่ในทิศตรงข้ามกับประตูห้องเอ่ยคล้ายต้องการต่อรอง

“แค่นี้ไม่ถึงว่าสั้นเลยถ้าเทียบกับพวกเราที่เฝ้าตามหาอดีตเทพราชามาเป็นเวลานาน” ราชีนีฮวาพินเอ่ยเสียงเข้ม พระนางนั่งเก้าอี้ถัดมาทางด้านซ้ายของเทพราชา มีโต๊ะสี่เหลี่ยมเตี้ยเล็กคั่นกลาง

ส่วนฝั่งขวาเป็นแถวที่นั่งขนานไปกับผนังด้านข้างห้องของอัสดานกับอัลคินตามลำดับ บนผนังด้านหลังพวกเขามีหน้าต่างบานใหญ่ที่เปิดมานานไว้เพื่อเพิ่มความสว่าง และฝั่งตรงข้ามของสองชายหนุ่มมีสี่ขุนพลมังกรนั่งเรียงกันบนเก้าอี้สี่ตัว

นอกจากนั้นก็ยังมีขนาดเล็กซึ่งยืนรอรับคำสั่งเทพราชาอยู่ใกล้ผนังห้องด้านขวามือของเทพราชาเอง ส่วนองค์กรทั้งสองของเจ้าชายอัสดานรวมถึงจินเรย์ คาสี และเคเลนต่างก็ยืนรออยู่นอกห้อง เพราะถือว่าการหารือภายใน จึงไม่อนุญาตให้ผู้ที่ไม่ใช่อำนาจอหน้าที่จะเข้าไปด้วย

“สามวันคือสามวัน ไม่มากไปกว่านั้น!” มังกรเพลิงกระแทกเสียงพูด นัยน์ตาสีแดงของเขาก็กวาดมองทั้งอัสดานและอัลคินราวกับจ้องจะกินเนื้อ

“เราจะพยายามตามหาอดีตเทพราชาให้ได้ภายในสามวันตามที่พวกท่านต้องการ” อัสดานเป็นฝ่ายพูดประโยคนี้ออกมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ก็ยังมีความอ่อนน้อมในที่ และดูเหมือนว่าเขาจะเสี่ยงสบบตา

ราชินีฮวาพินอย่างใจ

“เจ้าชายอัลลันนี่พอโตขึ้นมาแล้วส่งามจริงๆ เลยน้ำ~” มังกร วารีเผลอพูดตามที่ตนเองคิด จนลืมไปว่าควรจะเก็บไว้ในใจมากกว่า พอ รู้ตัวก็รีบยกมือปิดปาก แล้วเหลียวไปมองขุนพลคนอื่นด้วยท่าที่ขอลุแก่ โทษ

สามขุนพลมังกรหันไปทำหน้าดุใส่ขุนพลร่างเล็ก รวมถึงราชินี ฮวาพินก็เพ่งมองด้วยสายตาคาดโทษ

ฝ่ายเจ้าชายอัลลันก็เหลือบมองปฏิกิริยาของทุกคนที่มาจากแดน เหวินจิงครู่หนึ่ง แต่ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา

ส่วนชาร์ลันเพียงแต่เหลียวมองพี่ชายต่างสายเลือด แล้วปรายตา มองพระนางฮวาพินเพื่อลอบสังเกตการณ์

“ตกลงตามนั้น เราจะพยายามใช้เวลาที่กำหนดเพื่อออกตามหา อดีตเทพราชาอย่างเต็มความสามารถ” เทพรราชาเซอร์คานพูดขึ้นเพื่อดึง ความสนใจจากบรรยากาศชวนอึดอัด ทั้งที่ยังไม่แน่ใจว่าจะสามารถติดต่อบิดาของตนได้ตามที่สัญญาหรือเปล่า

“ข้าหวังว่าพวกท่านจะทำสำเร็จดังที่ให้คำมั่น” ราชินีฮวาพิน กล่าวจบก็ลุกขึ้นยืน ทำให้ขุนพลมังกรทั้งสี่ต้องลุกขึ้นตาม

“พระนางจะกลับแล้วหรือ” เทพรราชาเห็นดังนั้นจึงรีบลุก ถามด้วย แววตาฉายถึงความอวรณ์อย่างปิดไม่มีด

อัลลันกับชาร์ลันก็ขยับออกจากเก้าอี้ ทำกิริยาเดียวกันนั้นเพื่อ เป็นการให้เกียรติแขกเหรื่อ

“ข้าไม่อยากอยู่รบกวนท่านเทพราชานานนักหรอก ขอขอบคุณ สำหรับการต้อนรับ แล้วเราจะมาที่นี่อีกเมื่อถึงเวลา” พระนางเอ่ยด้วย น้ำเสียงกึ่งเย็นชา คล้ายกับเป็นการตัดรอนกลายๆ

ทว่าก่อนที่ราชินีฮวาพินจะเริ่มก้าวเท้า เจ้าชายอัลลันก็เอ่ยขึ้น

เสียก่อน

“ก่อนที่พระนางจะกลับ ข้าขอสนทนากับพระนางตามลำพังได้หรือไม่”

ประโยคนั้นของเจ้าชายแห่งชั้นโทन्हทำให้ทุกคนในที่นั้นมองเขาด้วยอาการตกตะลึงปนประหลาดใจ ไม่เว้นแม้แต่องค์ราชินีเอง ซึ่งพระนางก็ตอบออกไปโดยควบคุมไม่ให้น้ำเสียงแปร่งปร่าไปจากเดิม

“ตกลง”

เสียงสวบสาดดังขึ้นในบริเวณสวนข้างตัวปราสาท เป็นเสียง
ผีเท้าที่เหยียบย่ำเหล่าใบไม้ซึ่งร่วงหล่นจนกลายเป็นพื้นพรมสีส้มแดงสลับ
เหลือง

ราชินีฮวาพินย่างเท้าไปอย่างเชื่องช้า เดินนำหน้าเจ้าชายอัศลันไปบนพื้นหญ้าที่มีพรมใบไม้ปกคลุมอีกชั้นหนึ่ง ขณะนั้นสายลมเย็นพัดมาเป็นระลอก ส่งผลให้บรรดากิ่งไม้ไหวเอน และใบไม้ที่ติดอยู่กับกิ่งก้านก็หลุดปลิวลงมามากขึ้น

ยกเว้นแต่ต้นสนยอดแหลมสูงที่ปลูกเป็นแนวเลียบกำแพงกันบริเวณปราสาท ซึ่งยังคงความเขียวขจีไว้ได้แม้เป็นฤดูใบไม้ผลิใบไ้ต้นสนเต็มไปด้วยลูกสนที่แก่แห้งกรัง

“เจ้าชายมีธุระอะไรกับข้าหรือ” องค์ราชินีเอ่ยถามทั้งที่ยังคงค่อยๆ เดินไปเบื้องหน้า

“ข้ารู้แล้วว่าตนมีสายเลือดเหวินจิงกึ่งหนึ่ง” อัศลันพูดโดยไม่อ้อมค้อม พลังมองด้านหลังของสตรีตรงหน้า ในใจกำลังคาดเดาสีหน้าของพระนางไปต่างๆ นานา

ราชินีหยุดเดินเมื่อได้ยินประโยคนั้นจากชายหนุ่ม แล้วเบือนหน้าไปทางขวาเล็กน้อย แลตามองข้ามหัวไหล่ของตน

“รู้แล้วอย่างนั้นหรือ ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ”

“ข้ารู้ตั้งแต่เมื่อไหร่...มันสำคัญด้วยหรือครับ” อัสลานย้อนถาม

พระนางฮวาพินกริดยิ้มอย่างเย็นชา ก่อนจะหันหน้าไปมองตรง แล้วก้าวเดินต่อไป “แล้วอะไรที่สำคัญสำหรับเจ้าชายหรือ...ต้องการทวงสิทธิ์ความเป็นบุตร?”

“ถึงแม้ข้าไม่เคยสัมผัสอ้อมกอดของมารดาที่แท้จริง แต่ข้าก็ได้รับความอบอุ่นจากท่านแม่ซีเมลมากพอที่จะไม่โยนหาไอรุ่นจากใครคนอื่นอีก” เจ้าชายกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ ความรู้สึกของเขาแสดงผ่านคำพูดออกมาทั้งหมด

ราชินีเดินช้าลงกว่าเดิม พยายามรักษาสีหน้าไว้ให้มาก โดยไม่รู้ตัวเลยว่าแววตาเริ่มฉายความสะเทือนใจเพียงไหน และเพราะกลัวชายหนุ่มที่เดินตามด้านหลังจะเห็นปฏิกิริยาของตน พระนางจึงไม่ยอมหันไปเผชิญหน้ากับเขา

แต่แล้วราชินีฮวาพินก็ต้องหยุดฝีเท้าลงชั่วคราวเมื่อได้เห็นต้นไม้ที่มีใบสีเขียวรูปพัดตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า จากนั้นเป็นแถวต้นสนยอดแหลมสูงสีเขียวเข้ม และบนพื้นหญ้าเคลื่อนไปด้วยใบไม้สีเขียวรูปพัด

นั่นเป็นต้นกิงโกหนึ่งเดียวบนปราสาทลอยฟ้าแห่งนี้ เนื่องจากมันเป็นต้นไม้ที่มีเฉพาะในแดนเหวินจิง จึงสันนิษฐานได้เพียงว่าต้นกิงโกต้นนี้ถูกนำเข้ามาปลูกแทนที่จะขึ้นเองตามธรรมชาติ

พระนางไม่เคยลืมว่า ได้สั่งให้มังกรฟ้าจัดส่งต้นกิงโกมาเป็นของขวัญวันเกิดเจ้าชายอัสลานเมื่อเขายังอยู่ในวัยเยาว์ แล้วไม่คาดคิดว่าเจ้าชายจะนำมาปลูกจนกลายเป็นไม้ยืนต้นสูงเช่นนี้

อัสลานซึ่งยืนห่างไปด้านหลังทราบดีว่าองค์ราชินีหยุดเดินด้วยเหตุใด เขาซ่อนตามองต้นไม้ใบสีเขียวข้างหน้าเช่นกัน จากนั้นก็เอ่ยขึ้น “และเพราะข้าสัมผัสแต่ความอบอุ่นที่ได้รับอย่างเพียงพอ จึงมองข้าม

ความหวังใยจากแดนไกล ความหวังใย...ที่ไม่อาจแสดงออกต่อหน้าได้”

เวลานี้ขอบตาขององค์ราชินีเริ่มแดงและร้อนผ่าว ทว่าพระนางยังคงอดกลั้นไว้ไม่ให้น้ำใสไหลออกมาด้วยการกะพริบตาถี่ แล้วเงยหน้าขึ้นสูง

เจ้าชายอัลลานก้าวเดินผ่านร่างของราชินีเข้าไปยืนใต้ต้นกิ่งโก เขาเอื้อมมือไปแตะผิวลำต้นแล้วลูบอย่างแผ่วเบา

“ข้าเคยนึกสงสัยมาตลอดว่าทำไมไม่เคยได้รับการติดต่อจากท่าน หรือเพราะข้าเป็นลูกที่ท่านไม่ต้องการแล้วจริงๆ แต่พอลองมาคิดดูอย่างถวนถี่ถึงภาวะที่ผู้ปกครองอาณาจักรต้องแบกรับ ข้าก็ไม่เคยถามหาเหตุผลอีก” อัลลานพูดจบก็เหลียวหน้าไปมององค์ราชินี ทำให้พระนางรีบเบี่ยงตัวหันหน้าหนี

เจ้าชายไม่ได้ถือสาอาากับกิริยาหลีกเลี่ยงของราชินีแม้แต่น้อย เขาทอดมองอย่างเข้าใจ สายลมหนาวเย็นพัดเข้ามาอีกระลอกใหญ่ ทำให้ใบรูปพัดสีเหลืองร่วงลงมาราวหยาตฝน

ครั้นแล้วอัลลานก็ผละจากต้นกิ่งโก แล้วเดินเข้าไปหาองค์ราชินี มือข้างหนึ่งยกขึ้นมากะตุกปลายเชือกที่มัดผ้าคลุมขนสัตว์ซึ่งสวมไว้แต่แรกออก ใช้มือทั้งสองพลิกจับผ้าคลุมตัวให้กางแผ่ ก่อนจะวางบนไหล่ทั้งสองข้างทับเสื้อชุดเดิมของพระนางเสียมิด

ราชินีฮวาวินไหวตัวเล็กน้อยพลางหลบมอง จึงรู้ว่าเป็นการคลุมเสื้อคลุมให้จากเจ้าชายแห่งชั้นไนน์

“เจ้าก็เลยอยากเผื่อแผ่ความอุ่นให้ข้าอย่างนั้นหรือ เจ้าชาย” พระนางยังคงใจแข็ง สวมบทบาทเป็นราชินีแห่งเหวินจิงทั้งสีหน้าและน้ำเสียง

อัลลานก้าวไปยืนด้านข้างขององค์ราชินี ทอดมองพระนางด้วยสีหน้าจริงจัง

“อย่างน้อยข้าก็ได้ทำอะไรกลับคืนบ้าง แม้เพียงน้อยนิดก็ตาม... แต่ถ้าจะให้พูดถึงหน้าที่แล้ว...ทั้งท่านและข้าต่างมีภาระรับผิดชอบ มีเส้นทางเดินเป็นของตัวเอง ฉะนั้น...ข้าคงต้องยึดมั่นสถานะเจ้าชายแห่งชั้นโทนี่”

“เจ้ากำลังจะสื่ออะไรกันแน่ เจ้าชายอัลสแลน” ราชนีฮวาพินเหลียวมองชายหนุ่มด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

อัลสแลนจ้องตาผู้ปกครองนครเหวินจิงตอบ “ปัญหาศิลามังกรสุริยัน...หากตามตัวท่านปูกลับมาไม่ได้ ข้าก็จะปกป้องคนของชั้นโทนี่ให้ถึงที่สุด และไม่ยอมให้ผู้ใดล่วงละเมิดชั้นโทนี่เป็นอันขาด”

องค์ราชนีกระตักหางคิ้วเล็กน้อยเมื่อสบแวตามุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ของชายหนุ่ม พระนางคล้ายจะมองเห็นตนเองจากแวตาคู่ นั้น

ดื้อดิ่ง เชื้อมั่นในตนเองสูง ไม่ยอมลงให้ใครง่าย ๆ

“ได้ยินอย่างนี้แล้ว...ข้าแทบจะรอให้ครบกำหนดสามวันไม่ไหวทีเดียว เจ้าชายอัลสแลน” พระนางแค้นยิ้มด้วยริมฝีปากสีแดงปิดท้าย

“สองคนนี้นิสัยเหมือนกันเลยน้ำ~”

มังกรวารีเปรยขณะยืนอยู่กับมังกรเพลิงและมังกรปฐพีตรงทางเดินข้างปราสาท ไกลจากบริเวณที่ราชนีฮวาพินกับเจ้าชายอัลสแลนยืนพูดคุยกันเล็กน้อย พวกเขาใช้เวทการรับฟังเพื่อให้ได้ยินเสียงสนทนาได้ถนัด จึงได้ยินคำพูดทุกคำแม้อยู่ห่างจากต้นเสียงพอสมควร

“หิวดี้อพอกันทั้งคู่” มังกรเพลิงเสริมขณะยกมือกอดอก

“เจ้าชายอัลสแลนกำลังดื้อแพ่ง คล้ายจะเป็นการต่อต้านแม่ของตัวเองกลาย ๆ” มังกรปฐพีออกความเห็นตามที่ตนวิเคราะห์

“ก็ແງละ~ เขาคงคิดว่าถูกแม่ทิ้งตั้งแต่เกิด คงจะอนิสิต่า~” ขุนพลมังกรร่างเล็กพูดพลางชะเง้อมองทั้งสองอีกรอบ

“จินหลงกันะ ไม่ยอมโอนอ่อนให้ลูกตัวเองเลย แรงแม้ก็แรงตอบ
ซะงั้น” ชายตาแดงสายศิระชะ

จู่ๆ มังกรวารีก็มองซ้ายมองขวา เหลียวหน้าเหลียวหลัง จนขุนพล
ร่างใหญ่ที่สุดในที่นั้นเอ่ยทัก

“เจ้ามองหาอะไร”

“มังกรฟ้านะสิ หายไปไหนอ่า~ เมื่อก็ตอนออกจากห้องก็เห็นว่า
จะเดินมาด้วยกันอยู่เลยน้ำ~”

เมื่อนั้นทั้งมังกรเพลิงกับมังกรปฐพีก็เหลียวมองรอบกายบ้าง พบ
ว่าบุคคลที่ควรจะยืนอยู่ด้วยกันบริเวณนั้นมาแต่แรกกลับหายตัวไปเสีย

“อ้าว นี่กว่าเดินตามหลังมาซะอีก” ชายตาแดงยกมือเกาศิระชะ

“หรือแท้จริงแล้วเขาไม่ได้ตั้งใจจะมากับเราแต่แรก” มังกรปฐพี
ตั้งข้อสังเกต ทำเอาอีกสองคนต่างก็มองหน้ากันพลางเลิควงสงสัยไปด้วย
สุดท้ายก็ไม่มีใครหาคำตอบได้นอกจากเจ้าตัวเท่านั้น

จินเรย์ยืนอยู่บริเวณระเบียงทางเดินด้านข้างห้องรับรองใหญ่
ซึ่งหากจะเดินไปยังประตูห้องนี้ต้องเลี้ยวมุมกำแพงไปทางซ้ายมือ

“ทหารพวกนั้นกำลังพากันไปตามหาอดีตเทพราชาหรือ”

เขาพูดกับคาลิที่ยืนข้างตัว ขณะสายตาทอดมองกลุ่มทหารที่พากัน
กระพือปีกเป็นขบวนอย่างมีระเบียบกำลังบินแยกออกไปในแต่ละทิศ
มองไกลๆ เห็นเป็นเส้นสายยาวบนท้องฟ้า

“อืมใช่ ก็เมื่อวานมังกรเพลิงบอกว่าให้เวลาแค่สามวันนี่นา แต่ไม่รู้
ว่าวันนี้เทพราชาจะต่อรองเพิ่มวันได้หรือเปล่านะ ยังไม่ออกจากห้องกัน
เลยนี่” คาลิบอกพลางเหลียวมองไปยังทิศทางที่จะเลี้ยวมุมกำแพงไปยัง
ด้านหน้าห้องรับรอง

“อยู่ตรงนี้มีมองไม่เห็นหรือกว่าพวกเขาออกมากันหรือยัง แถมหน้า

ห้องก็ไม่มีที่ให้ยืนรอด้วยสิ” จินเอย่มองไปยังช่องทางเดินนั้นเช่นกัน

พอเอ่ยจบก็หันไปอีกทางซึ่งเป็นทางเดินยาว ฝั่งขวาเป็นกำแพงห้อง ส่วนด้านตรงข้ามเป็นเสาค้ำเพดานที่มีขอบระเบียงสีขาวสูงแค่อว

ห่างไปอีกประมาณสองช่วงเสา เจริม คุเซย์ และเคลเนกำลังยืนอยู่ด้วยกัน โดยที่เคลเนเหมือนพยายามชวนเจริญคุย จินเอย่จึงรอฟังว่าพวกเขาสนทนาอะไรกันบ้าง

“พี่ชายว่าพวกทหารจะตามหาอดีตเทพราชาเจอไหมฮะ”

“ไม่รู้เว้ย! ไม่ต้องมาถามข้า!” เจริมยื่นกอดอก สะบัดหน้าหนีเด็กหนุ่ม

“เจ้าก็พูดดีๆ กับน้องชายหน่อยสิ” คุเซย์ดึง แล้วหันไปพูดกับเคลเน “ไม่น่าเกิดมาเป็นน้องของหมอนี่เลยนะ มีพี่ชายแบบนี้ชีวิตคงลำบากนาดู”

“พี่อย่างข้ามັນเป็นยังงั๊วะ! ก็หมอนี่มันน่ารำคาญนี่หว่า!” เจริมโวยใส่เพื่อนองครักษ์

เคลเนมองพี่ชายตาแป๋วคล้ายกับไม่รู้ว่ากำลังถูกพาดพิงอยู่

“มีน้องชายน่ารักแบบนี้ยายยังตะคอกได้ลงคอเหรอ” คุเซย์พูดไปตามประสาคนที่เป็ลูกคนเดียวของครอบครัว และเคยนึกอยากมีน้องชายกับเขาบ้าง

อีกความคิดหนึ่ง เขาก็เห็นว่าเจริญกับเคลเนช่างเป็นพี่น้องที่คนละขั้วสุดๆ คนพี่ก็เลือดร้อน โผงผาง แข็งกระด้าง ส่วนคนน้องดูหัวอ่อน นุ่มน้ม ไร้เดียงสาเหมือนเด็กไม่มีผิด

“เข้าข้างกันดีนักก็คุยกันสองคนเลยไป” เจริมพูดจบก็เดินไปพึ่งเสาอีกต้นหนึ่งที่อยู่ห่างไป

คุเซย์มองอาการกระพืดกระพือดของเพื่อนองครักษ์แล้วหันม่ายกไหล่กับเคลเน

“ช่างเขาเถอะ หมอนี่ก็ชอบเป็นแบบนี้แหละ ข้าคุยเป็นเพื่อนเจ้าก็ได้เนะ” คุณเซย์มีอะไรหลายอย่างที่อยากถามเด็กหนุ่มอยู่พอดี

“ได้ฮะ” เคเลนตอบรับอย่างว่าง่ายอย่างคนที่มิมีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก และอาจลืมไปแล้วว่าเคยต่อสู้กับคุณเซย์มาแล้วหลายครั้ง

จินเรย์มองเหตุการณ์ระหว่างพวกเขาสามคนเงียบๆ จนกระทั่งคำส่อแววขึ้น

“พวกเขาออกมาจากห้องประชุมกันแล้วมั้ง”

เมื่อนั้นจินเรย์จึงหันไปมองในอีกทิศหนึ่ง แล้วก็พบมังกรฟ้ากำลังเดินเข้ามาหาตน

คำส่อแวบถอยห่าง คล้ายจะรู้ว่าควรหลีกเลี่ยงให้มังกรฟ้าได้พูดคุยกับจินเรย์ตามลำพัง แต่ฝ่ายจินเรย์กลับหลบตาขายนัยน์ตาฟ้าไปเสีย เพราะยังไม่รู้ว่าควรทำด้วยังไรหลังจากรู้ว่าตนเป็นต้นเหตุให้ศิลาหยางหลงมีปัญหา

มังกรฟ้าหยุดยืนตรงหน้าขุนโซลหนุ่ม มังกรฟ้าสูงกว่าจินเรย์เล็กน้อย เขาจึงต้องทอดสายตาลงต่ำเพื่อมองหน้าอีกฝ่าย แล้วถามด้วยน้ำเสียงคล้ายเป็นห่วงความรู้สึกของขุนโซลหนุ่ม

“พรานน้อย เจ้าโกรธข้าหรือ”

จินเรย์ส่ายหน้าเบาๆ แต่ก็ยังไม่ยอมสบตาอีกฝ่าย “เปล่าครับ ผมไม่ได้โกรธพี่ชายตาฟ้าซักหน่อย”

“ถ้าไม่ได้โกรธ ทำไมถึงทำท่าเหมือนไม่อยากเจอหน้าข้าล่ะ”

จินเรย์เฝ้มปาก ก่อนตัดสินใจบอกออกไป “ผมแค่ทำตัวไม่ถูก แล้วก็ไม่อยากให้พี่ชายตาฟ้าลำบากใจ”

มังกรฟ้าหลุบมองคนตรงหน้าด้วยแววตาอ่อนโยน

“เจ้าคงกำลังทุกข์ใจสินะ พรานน้อย” เขากำลังจะเอื้อมมือไปแตะหัวไหล่ของอีกฝ่าย ทว่าเมื่อเสียงขัดขึ้นเสียก่อน

“อย่าแตะต้องตัวเขา”

นั่นทำให้ทั้งมังกรฟ้าและจिनเรย์หันไปมองต้นเสียง เห็นว่าเป็นชาร์ลันที่ย่างเท้าเข้ามาและหยุดยืนระหว่างพวกเขาทั้งสองพร้อมกับจ้องขุนพลมังกรเหม็ง

“คนของข้า ข้าดูแลเองได้” เอ่ยเสริมก็คว้าข้อมือจिनเรย์แล้วเดินผ่านหน้ามังกรฟ้าไปโดยไม่คิดจะกล่าวลา

จिनเรย์ซึ่งถูกลากให้เดินตามก็ละล้าละลัง มีค่าสีก้าวตามอยู่ด้านหลัง

ฝ่ายชายนัยน์ตาฟ้าหันมองตามหลังพวกเขาไปเสียบๆ ก่อนจะเบี่ยงไหล่เดินกลับทางเดิมเพื่อไปยังส่วนหน้าของห้องรับรองอีกครั้ง

เมื่อชาร์ลันพรางรูโหลของตนผ่านบริเวณที่เคเลณยืนคุยกับคุเซย์ เคเลณก็รีบขอตัวกับคุเซย์แล้วสาวเท้าตามชายผมยาวไปติดๆ

คุเซย์ทำหน้าที่นั่งกับอาการของเจ้าชายอัลคินเล็กน้อย เชมริกก็เลิกคิ้วเช่นกันเมื่อพวกเขาเดินผ่านหน้า แล้วก็ต้องทำหน้าที่เหม็นเบื่อเมื่อเคเลณพูดทิ้งท้ายไว้ว่า

“แล้วค่อยคุยกันนะฮะ พี่ชาย”

เชมริกรีบสะบัดหน้าหนีทันที ทำให้ไปเจอกับคุเซย์ที่ขยับมายืนใกล้ตนตั้งแต่เมื่อครู่

“เจ้านี้มนุษยสัมพันธ์กับน้องชายแย่มากจริงๆ”

“หุบปาก” เชมริมส่งสายตาอาฆาตไปให้อีกฝ่าย

คุเซย์ทำหูทวนลมแล้วยักคิ้วยียวนบ้าง

แต่ก่อนที่เชมริมจะได้ตอบโต้อะไร อัลสแลนก็เดินเข้ามาหาพวกเขา เชมริมจึงหันเหความสนใจไปยังเจ้าชายแห่งชั้นไทม์แทน

“ประชุมเสร็จแล้วเหวอ”

อัลสแลนเหลียวไปมองด้านหลังซึ่งเป็นทิศที่ตั้งของห้องประชุม

“เสร็จแล้ว ตอนนี้ท่านพ่อกำลังพาพวกเขาไปทานอาหารว่างกันอยู่”

“ผลการประชุมว่ายังไงบ้างครับ” คุณเซย์เป็นฝ่ายถาม

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง พวกเขาให้เวลาสามวันเหมือนเดิม”

อัสดานตอบพลางถอนหายใจแผ่วเบา

“แล้วทำไมประชุมนานนัก ทั้งที่เจรจาไม่สำเร็จ” เซริมเลิกคิ้วสงสัย

“หลังจากประชุมเสร็จ ข้าขอพบกับราชินีฮวาพินตามลำพังนะ”

อัสดานบอกความจริงโดยไม่คิดปิดบัง ในเมื่อองครักษ์ทั้งสองล่วงรู้กันแล้ว
ว่าเขาเป็นบุตรของราชินีแห่งนครเหวินจิง

คุณเซย์ทำหน้าที่เหมือนมีอะไรจะถามแต่ก็ไม่กล้า อัสดานจึงเป็นฝ่าย
พูดขึ้นเอง คล้ายกับจะรู้ว่าความสงสัยขององครักษ์หนุ่มคืออะไร

“ก็แค่คุยกันไม่กี่ประโยค และสถานะของข้ายังคงเป็นเจ้าชายแห่ง
ชั้นไทน์ไม่เปลี่ยนแปลง”

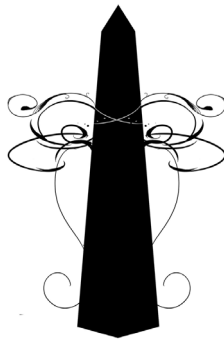
คุณเซย์พยักหน้ารับรู้ และนี่เป็นสิ่งที่องครักษ์คาดคิดไว้แล้วว่า
เจ้านายของตนจะตัดสินใจเช่นนี้

“นั่นเจ้าจะไปไหนนะ” เซริมเอ่ยทักเมื่อเห็นอัสดานทำท่าจะเดินไป
ข้างหน้า

“ห้องหนังสือ” เจ้าชายตอบแล้วมุ่งหน้าไปทันที ทำให้องครักษ์
ทั้งสองต้องก้าวเดินตามโดยไม่ถามอะไรอีก

2

รูปไข่อีกสองร่างที่เหลือคือ...

“คือใครอะ”

“อ่านสิ อ่าน!”

ปัง!

กองหนังสือตั้งสูงถูกนำมาวางบนโต๊ะสำหรับนั่งอ่านหนังสือภายในห้องหนังสือนั่น อัสลานละลายตาจากตำราเบื้องต้นเพื่อเหลือบมองกองหนังสือดังกล่าวครู่หนึ่ง แล้วกลับไปสนใจอักษรในหน้ากระดาษต่อ

เซริมพ่นลมหายใจอย่างอารมณ์เสียที่ถูกเมิน อุตส่าห์คาดหวังให้คนเป็นเจ้านายกล่าวขอบคุณเสียหน่อย เพราะเขาต้องเดินทางหนังสือที่อดีตเทพราชาเป็นผู้ประพันธ์ตั้งนานสองนาน ก่อนจะเดินตึงตังไปยืนหลัง

พิงชั้นหนังสือแล้วกดออก ทำหน้าบึ้งตึง

ไม่นานคุณเซย์ก็อุ้มหนังสืออีกหนึ่งกองมาวางบนโต๊ะที่อัสลานนั่งด้วยความนุ่มนวลราวกับกลัวหนังสือเหล่านั้นจะบอบสลาย เนื่องจากเป็นหนังสือเก่าแก่อายุหลายร้อยปี

“ข้าหาได้ทั้งหมดเท่านี้ครับ” คุณเซย์เอ่ย

“ขอบใจมาก” อัสลานพูดขณะยังไล่สายตาไปตามตัวอักษร ทำเอาเซริมที่ยืนพิงชั้นหนังสือเหล่มองด้วยความไม่พอใจ

‘อะไรวะ ที่เราไม่เห็นพูดอะไรซักคำ ที่กับไอ้นั่นทำเป็นขอบอกขอบใจซะดีบ่ดี เฮอะ’

ฝ่ายคุณเซย์เห็นหนังสือสองกองตรงหน้าผู้เป็นนายจึงเสนอตัวช่วย “ให้ข้าช่วยอ่านไหมครับ เผื่อเล่มอื่นจะมีข้อมูลเกี่ยวกับเวทสร้างรูนิล”

เมื่อนั้นคุณเซย์จึงนั่งเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่แล้วเริ่มหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาไล่เปิดดูผิดกับเซริมที่ไม่คิดจะยื่นมือเข้าไปช่วย ในเมื่อเจ้าชายอัสลานทำเมินตนเองตั้งแต่แรกเขาก็จะทำเมินอีกฝ่ายเหมือนกัน

ผ่านไปนานนับชั่วโมง หนังสือทุกเล่มถูกเปิดอ่านอย่างคร่าวๆ แต่พวกเขาก็ไม่พบอะไรนอกจากมีบางส่วนของที่เขียนไว้ว่าอดีตเทพราชามีความคิดจะสร้างร่างเวทที่สามารถนำมาใช้งานได้ทดแทนแรงงานมนุษย์ ส่วนตำราการใช้เวทสร้างร่างรูนิลก็เป็นตำราทั่วไปซึ่งกล่าวถึงวิธีการใช้เวทให้มีประสิทธิภาพ แต่ไม่ได้กล่าวถึงศิลามังกรสุริยันแต่อย่างใด

“เล่มสุดท้ายนี้ก็ไม่ได้เขียนบอกไว้ครับ” คุณเซย์ปิดหนังสือขณะเอ่ย

เจ้าชายอัสลานถอนหายใจลึบจะหมดหวัง จากนั้นก็ตัวสลายตามองคนที่ยืนพิงชั้นหนังสือด้วยสีหน้ามึนมาเป็นชั่วโมง

“เซริม เจ้าไม่รู้อะไรเลยจริงๆ เหรอ”

“ก็บอกว่าไม่รู้ อ๋อเข้าชี้ถามมากได้ไหม!” เซริมตอบเสียงเซียว

ฝ่ายคุณเซย์ขมวดคิ้วมุ่น นึกสงสัยมาแต่แรกว่าเหตุใดเจ้าชายอัสลาน

ถึงคิดว่าเซริมจะรู้รายละเอียดเกี่ยวกับอดีตเทพราชาหรือไม่กี่ข้อมูลเวท
ร่างรุ่นโซลมากไปกว่าใครอื่นในปราสาทลอยฟ้า เนื่องจากเห็นเจ้าชาย
อัลลันตีอถามเซริมมาหลายครั้งแล้ว และเซริมก็ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรเลย
สักครั้ง

ครั้นแล้วองครักษ์คนหนึ่งก็เดินเข้ามาในห้องหนังสือเพื่อขอพบ
เจ้าชายอัลลัน เขาสวมเครื่องแบบของครักษ์ที่คอยอารักขาเทพราชา
แสดงว่านั่นเป็นคนที่องค์เทพราชาส่งมา

“มีอะไรหรือ” อัลลันถามขณะองครักษ์ผู้นั้นกำลังก้มศีรษะแสดง
ความเคารพ

“องค์เทพราชาเรียนเชิญให้เจ้าชายไปร่วมรับประทานอาหารเพื่อ
ให้เกียรติอาคันตุกะจากอาณาจักรเวินจิงซอว์บ”

“ท่านพ่อเชิญพวกเขาทานมื้อเที่ยงด้วยกันหรือหหรือ” อัลลัน
กล่าว จากนั้นก็เตรียมตัวเพื่อไปยังห้องอาหารใหญ่ภายในปราสาท

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ ราชนีฮวาพินขออยู่ต่ออีก
สักพัก เทพราชาจึงเชิญพวกเขาไปนั่งตรงระเบียงกว้างชั้นสี่ซึ่งเป็นสถานที่
สำหรับชมทิวทัศน์รอบปราสาทด้านทิศใต้ ซึ่งประกอบด้วยปราสาทย่อย
หลายหลัง สวนหย่อมที่แทรกอยู่ระหว่างตึก รวมไปถึงลานโล่งสำหรับรวม
ตัวหน่วยราชของครักษ์

เทพราชาเซอร์คานกับองค์ราชนีกำลังประทับอยู่ที่โต๊ะเหล็กกลม
ลายฉลุสีขาวล้วน บนโต๊ะมีถ้วยชาและจานผลไม้ เหล่าข้าราชการบริวาร
ทยอยร่นไปยืนรอรับใช้กันอยู่ตรงปากประตูเข้าออกกระเบื้อง

พระนางฮวาพินชวนเทพราชาพูดคุยเรื่องต่างๆ ส่วนสีซุนพลมังกร
ยืนมองทิวทัศน์ตรงฝั่งระเบียงอีกด้านหนึ่ง คูฉิวเดินแล้วเหมือนพวกเขา
จะเปิดโอกาสให้เทพราชาและราชนีฮวาพินได้สนทนากันตามลำพัง แต่

แท้จริงแล้วเขาทั้งสองสปีลิกตัวมาเพื่อปรึกษาเรื่องร่างเวท룬โซลอีกสองร่างที่เหลือต่างหาก

และเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ห้องครัวชินีขออยู่ในปราสาทลอยฟ้าต่ออีกสักพัก ไม่ได้รีบร้อนกลับแดนเหวินจึงเหมือนเมื่อครั้ง

“จินหลงอุตส่าห์ช่วยถ่วงเวลาให้ขนาดนี้แล้ว คงต้องเร่งหาหน้อยน่า~” มังกรวารีหันไปกระซิบกระซาบกับขุนพลอีกสามคน

“ควรเริ่มใช้หินศิลาตอนนี้เลยไหม” มังกรปฐพีพูดพลางยกมือกุมสาคบเสื้อบริเวณที่ใส่หินศิลาก่อนเดิมซึ่งเคยตรวจจับสัญญาณร่างเวท룬โซลได้ ขุนพลมังกรทั้งสองฟังจะสร้างเวทมนตร์ที่สามารถใช้ควบคู่ไปกับหินศิลาเพื่อเสาะหาว่าใครคือร่างเวท룬โซลระดับพิเศษอีกสองร่างได้สำเร็จ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องรีบนำมาใช้เมื่อมีโอกาสมายังปราสาทลอยฟ้า

วิธีการคือ ผู้ถือหินจะต้องตั้งใจให้หนึ่งแล้วร่ายมนตร์กำกับลงไปในหิน มนตราบทนี้จะทำให้หินศิลาแผ่คลื่นพลังล่องหนออกไป เมื่อคลื่นพลังนั้นกระทบกับร่างเวท룬โซลระดับพิเศษก็จะสะท้อนคลื่นกลับมา ทำให้ผู้ถือหินล่วงรู้ตำแหน่งของร่างเวท룬โซลดังกล่าวอย่างแม่นยำ

มังกรปฐพีได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ทำหน้าที่ร่ายมนตร์ เนื่องจากร่างเวท룬โซลมีกายเนื้อที่เป็นสารอินทรีย์ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับธาตุดิน ฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้ทำให้เวทมีประสิทธิภาพมากที่สุด

“เริ่มเลยก็ได้ พวกเราจะจัดการทางนี้เอง” มังกรฟ้าเอ่ย เขามายถึงในยามที่ขุนพลร่างใหญ่กำลังใช้สมาธิ เขากับคนอื่นจะช่วยป้องกันไม่ให้ใครเข้ามายุ่งย่ามบริเวณระเบียงผั่งนี้

“เร็วๆ หน้อยก็ตี ซ้ำอยากเห็นแล้วว่าใครหน้าไหนที่มันเป็นเวท룬โซลอีกสองร่างนั้น” มังกรเพลิงขบเขี้ยว

เมื่อนั้นมังกรปฐพีจึงล้วงหินออกมากำไว้แล้วหลับตาลงเพื่อเริ่มดำเนินการ แต่ด้วยว่าเวทที่ใช้กระตุ้นหินศิลานั้นต้องใช้เวลาร่ายค่อนข้าง

นาน พุนพลมังกรทั้งสามคนที่เหลือจึงได้แต่รอคอยอย่างใจเย็น ระหว่างนั้นพวกเขาก็ทำที่ว้ายันเกาะกลุ่มพูดคุย ชีวชนกันดูทิวทัศน์นอกระเบียงกันเป็นปกติ

บริเวณลานโล่งที่ใช้สำหรับเรียกรวมตัวของเหล่าองครักษ์
ซึ่งแลเห็นจากชั้นระเบียงที่สี่พุนพลยืนกันอยู่ ไกลออกไปเล็กน้อย บัดนี้มีใครสองคนเดินเข้าสู่กลางลาน พวกเขาล้วนสวมเครื่องแบบของราชองครักษ์

“เจ้าจะลากข้ามาที่นี่ทำไมเนี่ย” เซริมสะบัดแขนข้างซ้ายเพื่อให้หลุดจากการเกาะกุม หลังจากถูกอีกฝ่ายใช้สองมือดึงตัวเขามาที่นี้

เวลานี้เจ้าชายอัสน์ลานไม่มีคำสั่งให้คอยตามอารักขา คูเซย์จึงถือโอกาสทำในสิ่งที่ตนคิดว่าเป็นหนทางเดียวที่จะล้างความลับเรื่องชาติกำเนิดของเซริมได้

“มาสู้กันให้รู้ผลไปเลย ถ้าข้าชนะเจ้า เจ้าต้องตอบคำถามข้าทุกข้อ และห้ามโกหกด้วย” คูเซย์ถอยห่างเพื่อไปตั้งหลัก แถมยังนำดาบมาถือเตรียมพร้อม

“ทำไมข้าต้องทำตามที่เจ้าบอกด้วย ข้าไม่เห็นจะได้อะไรจากการสู้กับเจ้านี่นา” เซริมใช้นิ้วแหยงูหูเล่น

“ก็ได้...ถ้าเจ้าชนะข้า เจ้าจะให้ข้าทำอะไร ข้าจะทำตามทุกประการ” คูเซย์กล่าวจริงจัง

ได้ยินดังนั้นเซริมก็ปรายตามองอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตากุ่มกริม “ทุกอย่างเลยหรือ”

ถึงแม้คูเซย์จะเริ่มไม่ไว้วางใจสายตาและรอยยิ้มแปลกๆ ของอีกฝ่าย แต่เขาก็ยังยืนยันคำเดิม “ใช่ ทุกอย่าง”

“คอยนำเสนอหน่อย” เซริมพูดจบก็เรียกดาบมาถือในมือ

ทว่าก่อนที่จะทั้งสองจะเริ่มการต่อสู้ ใครคนหนึ่งก็วิ่งทักๆ เข้ามา

“พี่ชายอะ”

เสียงนั้นทำให้เซริมชักสีหน้าเบือนหน้า ไม่นานเจ้าของเสียงก็มาหยุดยืนใกล้ๆ

“พี่ชายกำลังจะซ้อมดาบหรืออะ ผมขอซ้อมด้วยคนได้ไหมอะ”

เคลเนเงยหน้ามองชายที่ตัวสูงกว่าตนด้วยรอยยิ้มไร้เดียงสา

“ไม่ให้เว้ย!” เซริมตวาด แต่ก็ไม่ว่าจะทำให้เคลเนหุบยิ้มได้เลย

“พี่ชายไม่ต้องห่วงว่าผมจะบาดเจ็บหรืออะ ผมจะระวังตัวอะ”

เด็กหนุ่มเข้าใจเจตนาของเซริมไปเป็นอีกอย่างแทน

เซริมเริ่มหัวเสียกับการคิดเองเออเองของน้องชาย “ไม่ได้เป็นห่วงเว้ย แต่ไม่อยากให้มาจู้จี้จ้าน เข้าใจไหม! แล้วนี่ไม่มีงานการทำหรือไง”

“ที่พี่ชายไม่อยากให้ผมซ้อมด้วยเพราะกลัวว่าผมจะหนีงานมาใช่ไหมอะ แต่ซาร์ลันอนุญาตให้ผมมาหาพี่ชายได้อะ” เคลเนชี้แจงเสร็จสรรพ

เซริมพ่นลมออกจากจมูก แล้วหันหน้าไปมองคุเซย์ หวังให้คุเซย์ช่วยไล่เจ้าน้องชายชื่อป๊อไปไกลๆ เพราะคิดว่าเพื่อนองครักษ์คงอยากประมือกับตนเป็นการส่วนตัวมากกว่า

คุเซย์เห็นสายตาของเซริมก็เข้าใจความหมาย เขาจึงพูดกับเคลเนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเหมือนผู้ใหญ่พูดกับเด็ก

“เอาสิ เดี่ยวข้าจะให้เวลาเจ้าซ้อมดาบกับเซริม ไม่ต้องห่วงนะ ข้ารอได้” คุเซย์ยิ้มให้เคลเน

“อ้าวเฮ้ย! ไหง่จั้นละวะ เจ้าเป็นคนชวนข้าเองนะเว้ย!”

“ข้าไม่ใช่คนใจร้ายอย่างเจ้านี่นา เอาน่า...ซ้อมดาบกับเคลเนไปก่อนก็แล้วกัน” พุดจบคุเซย์ก็เก็บดาบแล้วถอยห่างออกไป เปิดช่องให้สองพี่น้องได้อยู่ด้วยกันตามประสา

แท้จริงแล้วคุเซย์ยังเกิดความคิดหนึ่งกะทันหันเมื่อเคลเนมาถึง นั่น

คือเขาต้องการเห็นว่าในยามที่พี่น้องคุณนี้ประมือกันเอง อาจจะมีอะไรที่ทำให้เขาค้นพบคำตอบเรื่องชาติกำเนิดของทั้งคู่ก็เป็นได้

“เจ้านี่มัน...” เซริมกำลังสรรหาคำก่นด่าเพื่อนองครักษ์ ส่วนเคลเดนเดินไปอยู่ฝั่งตรงข้ามในจุดที่คุุเซย์เคยยืน แล้วหยิบดาบคู่ออกมาพร้อมทั้งส่งยิ้มแฉ่งให้

“ผมพร้อมแล้วชะพี่ชาย”

เซริมเห็นว่าคงหลีกเลี่ยงลูกตื้อของน้องชายแสนชื่อนี้ไม่พ้น จึงเปลี่ยนมาแหยะยิ้มเหยิ่ม

“แล้วอย่าหาว่ารังแกเด็กก็แล้วกัน” พุดจบเขาก็พุ่งตัวเงื้ออาวุธเตรียมโจมตีโดยไม่คิดอ้อมมือ

เคลเดนยกดาบขึ้นตั้งรับด้วยความดีใจที่ได้ประดาบกับพี่ชายอีกครั้งโดยไม่ใส่ใจการทำหน้าที่อารักขาเจ้านาย แต่เป็นการฝึกซ้อมอย่างเป็นกันเองดังเช่นแต่ก่อนที่เคยทำแบบนี้เกือบทุกวัน

เซริมเห็นรอยยิ้มของน้องชายก็ยิ่งหงุดหงิด จึงโจมตีหนักติดกันหลายครั้ง ทว่าเคลเดนก็ไม่มีท่าที่ครั่นคร้าม แถมยังได้กลับเป็นบางครั้งอีกต่างหาก ฝ่ายคุุเซย์ก็ยืนลอบสังเกตการประมือระหว่างสองพี่น้องอยู่เงียบๆ

“อ้า~ หินแปลงแสงนี่~” มังกรวารีชี้ไปยังมือของมังกรปฐพีที่กำหนดไว้ มีลำแสงเล็ดลอดออกมาตามร่องนิ้วมือของขุนพลร่างใหญ่

มังกรฟ้ากับมังกรเพลิงพากันขมวดคิ้วเมื่อเห็นเช่นนั้น ส่วนมังกรปฐพีกำลังหลับตาใช้สมาธิร่ายเวทสำหรับเสาะหาร่างรูนิล ไม่นานเขาก็ลืมตาขึ้น หินแปลงแสงก่อนระหว่างที่เขายังร่ายเวทไม่เสร็จก็เพราะตอบรับปฏิกิริยาของร่างเวทรูนิลเมื่อมีการใช้พลัง ทำให้ไปเร่งคาถาค้นหาที่มังกรปฐพีร่ายอยู่จนสามารถระบุได้ว่าเวลานี้รูนิลระดับพิเศษอีกสอง

ร่างอยู่แห่งใด

มังกรปฐพีเหลียวหน้าไปยังทิศที่มีลานกว้างสำหรับการรวมตัวเหล่าองค์กรฯ นั้นทำให้ขุนพลมังกรอีกสามคนหันไปมองตาม ในระยะทางไกลเพียงนี้ พวกเขาเห็นเพียงว่ามีคนกำลังต่อสู้กันอยู่ แต่ไม่สามารถเห็นลักษณะชัดเจนว่าเป็นผู้ใด

“หินเปล่งแสงเพราะร่างเวทธรูโซลใช้พลังใช่ไหม” มังกรเพลิงถามอย่างไม่เจาะจง แต่ต้องการคำตอบเพื่อความแน่ใจ

มังกรปฐพีพยักหน้า “ถูกต้อง สองคนที่กำลังใช้กำลังต่อสู้กันตรงนั้นเป็นร่างรูโซลอีกสองร่างไม่ผิดแน่”

“บทจะเจอก็เจอกะนั่น” มังกรเพลิงยิ้มเหี้ยมก่อนจะกระโดดออกจากกระเปาะ แล้วร่างเขาก็ทะยานไปในอากาศ จุดหมายคือลานรวมตัวของเหล่าองค์กรฯ

เซริมกับเคเลนกำลังประมือกันอย่างเข้มข้นทว่าจู่ๆ ก็มี
ดาบเพลิงแทรกเข้ามา ทำให้พวกเขาต้องผละออกห่างเพื่อหลบหลีกการโจมตีจากบุคคลที่สาม

ร่างของมังกรเพลิงยืนอยู่ตรงกลางระหว่างสองพี่น้อง ทำเอาทั้งสามคนที่อยู่ในลานกว้างรวมถึงคุเซย์พากันแสดงสีหน้าประหลาดใจ

“จะหาเรื่องกันหรือไง” เซริมกัดฟันกรอด แม้เขาจะทราบว่ายานัยน์ตาแดงมีศักดิ์เป็นขุนพลมังกร แต่เขาก็ไม่ได้คิดว่าตนเองต้องให้ความเคารพ

“เออสิวะ” มังกรเพลิงหันขวับไปมองเซริมคล้ายจะประกาศสงคราม

จากนั้นทั้งสองก็กระโจนเข้าหากันตามประสาคนเลือดร้อน

“เซริม หยุดนะ!” คุเซย์ร้องห้าม เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นถึงแขก

บ้านแขกเมือง

เคเลนก้าวไปยืนใกล้คูเซย์ เด็กหนุ่มเก็บดาบเรียบร้อยแล้ว เขามองไปยังการต่อสู้ของพี่ชายกับขุนพลมังกรแห่งเหวินจิงราวกับไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรดี

“ทำคนอื่นเดือดร้อนแล้วยังไม่รู้ตัวอีก” มังกรเพลิงบอกก่อนจะฟาดดาบเพลิงเข้าหาเซริม

องครักษ์หนุ่มม้วนตัวหลบ แล้วหันกลับมาถามด้วยสีหน้าฉงน “พูดถึงอะไรอะ”

มังกรเพลิงทำท่าจะพุ่งเข้าขัดอีกฝ่ายด้วยความโมโห แต่มังกรฟ้าก็โผล่มาใช้เวทลดระดับดาบเพลิงของเขาเสียก่อน ผึ้งเซริมก็มีเจ้าชายอัสลานซึ่งเพิ่งบินมาถึงใช้ดาบเข้าขวางไม่ให้เขาเข้าใกล้มังกรเพลิง

การต่อสู้ของสองฝ่ายจึงจบลงแต่เพียงเท่านี้ ทว่าปัญหาใหญ่กำลังเริ่มต้นขึ้น

“เจ้ามาห้ามข้าทำไม ข้ากำลังจะกำจัดตัวต้นเหตุอยู่แล้วเชียว” ชายตาแดงทำเสียงไม่พอใจใส่มังกรฟ้า

“ตัวต้นเหตุอะไรอะ” เซริมทำหน้าสงสัยตั้งแต่เมื่อครู่ ขณะนั้นเคเลนกับคูเซย์ก็เดินมายืนใกล้เขา และพากันมองไปยังสองขุนพลมังกรคล้ายต้องการทราบเช่นกันว่ากำลังพูดถึงสิ่งใด

เวลานั้นอัสลานเก็บดาบและปึกเรียบร้อยแล้ว สีหน้าของเขาดูเครียดลงไปถนัด

“ก็รุ่นโหลบัดชอบอย่างพวกเจ้าสองคนมันดูดซับพลังของศิลาหยางหลงมากเกินไปนะเซ!” มังกรเพลิงชี้ขึ้นไปยังเซริมกับเคเลนที่ยืนข้างกัน เมื่อนั้นคูเซย์จึงเหลียวไปมองคนทั้งสองด้วยอาการตกตะลึง “ระ... รุ่นโหล?”

“ฮ่าๆๆ” เซริมหัวเราะออกมาราวกับสาแก่ใจเต็มประดา “เจอกัน

ก็หลายครั้ง แต่เพิ่งรู้เหวอวะ พวกเจ้าเป็นเทพมังกรประสาอะไร อ่อนหัด เสียชิบ”

“เชริม!” อัศลานหันไปปรามด้วยสายตาตุตัน

อัศลานนั้นทราบมาแต่แรกแล้วว่าเชริมคือร่างรูนโซลระดับพิเศษที่ ปุ่มอบให้เพื่อทำหน้าที่อารักขาตน แต่ปุ่มขอร้องให้ปิดเป็นความลับเนื่องจาก ไม่อยากให้ใครล่วงรู้ว่ามีร่างรูนโซลระดับพิเศษถูกสร้างขึ้น อัศลานจึง ไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ใครแม้แต่องค์กรข้าคนสนิทที่สุดอย่างคุเซย์

“หน้อย...” มังกรเพลิงทำท่าจะพุ่งเข้าไปกระชากเชริม แต่มังกรฟ้า ก็ใช้แขนกันตัวเขาไว้ได้ทัน

“ใจเย็นสิมังกรเพลิง”

“ทำไมไม่ฆ่ามันเลยเล่า! ดูมันทำหน้าเยาะเย้ยเราสิ!” มังกรเพลิง พยายามสะบัดตัวออก แต่มังกรฟ้าก็จับเขาไว้เสียแน่น

“ท่านขุนพลทั้งสองโปรดให้อภัยองค์กรข้าด้วย ข้าจะอบรม เขาให้ดีกว่านี้เองครับ” เจ้าชายอัศลานก้มศีรษะลงเล็กน้อยขณะกล่าว อย่างสุภาพ

เชริมทำท่าจะแย้งอะไรสักอย่าง ทว่าเคเลนจุดแขนเขาแล้วขอร้อง ผ่านแวตตาให้คนเป็นพี่ชายสงบใจกว่านี้ ขณะที่ทางฝ่ายคุเซย์ยังยืนอิง กับความจริงของสหายองค์กรข้าอยู่อย่างนั้น

“เจ้าชายแห่งซันไทน์ เจ้าจะให้ข้ารออะไร ในเมื่อคนของเจ้าก่อ ความเดือดร้อนให้อาณาจักรของข้าถึงขนาดนี้” มังกรเพลิงหรีด้าจ้อง อัศลาน

“หวังว่าท่านขุนพลมังกรคงยังไม่ลืมว่าท่านให้เวลาพวกเราสามวัน ในการตามหาอดีตเทพราชา ซึ่งเรายังเหลือเวลาอีกสองวัน ฉะนั้นโปรด ให้เราได้ตามตามข้อตกลงด้วยครับ”

เมื่ออัศลานเอาข้อตกลงมาอ้าง มังกรเพลิงจึงแย้งไม่ออก มังกรฟ้า

ก็พยักหน้าเห็นพ้องกับคำกล่าวของเจ้าชายแห่งซันโทน์

มังกรเพลิงจึงได้แต่ทำฮึดฮัด จากนั้นก็ชี้หน้าเซริม

“รอก่อนเถอะ ถ้าตามหาอดีตเทพราชาไม่เจอละก็ รุนโซลอย่าง
เจ้าหนึ่ไม่พ้นเงื้อมมือข้าแน่” จากนั้นชายตาแดงก็เลื่อนนิ้วไปที่ที่เคเลน
“เจ้าก็เหมือนกันไอ้ตัวเปียก อย่าคิดว่าทำหน้าที่แล้วข้าจะสงสาร”

เคเลนสะดุ้งแล้วขยับไปประชิดตัวพี่ชาย

ครั้นแล้วเสียงกระพ้อปึกก็ดังขึ้น เมื่อหลายคนเงยหน้ามองก็เห็น
ว่าเป็นซาร์ลันที่กำลังบินร่อนลงบริเวณใกล้กับพวกเขา

“มีเรื่องอะไรกันหรือครับ” ชายผมยาวถามอัสลาน

เคเลนจึงผละจากเซริมแล้ววิ่งเข้าไปเกาะหลังของซาร์ลันที่เก็บปีก
เรียบร้อยแล้ว ซาร์ลันเห็นท่าทางหวาดๆ ของเด็กหนุ่มก็เริ่มคิดแล้วว่าคง
เป็นเรื่องใหญ่อย่างที่เขากำลังคาดเดา

มังกรเพลิงกวาดตามองชาวซันโทน์ก่อนจะก๊อบตัวให้ลอยขึ้นสูง
แล้วมุ่งหน้ากลับไปยังระเบียงซึ่งมีมังกรปฐพีกับมังกรวารีชะเง้อมองอยู่
รวมไปถึงราชินีฮวาพินกับเทพราชาซึ่งเห็นเหตุการณ์เช่นกัน

“ขอภัยแทนความวุ่นวายของมังกรเพลิงด้วย” มังกรฟ้ากล่าวจบ
ก็เคลื่อนกายตามหลังชายตาแดงไป

เมื่อขุนพลมังกรทั้งสองห่างไปไกลแล้ว ซาร์ลันก็กวาดตามองแต่ละ
คนเพื่อถามย้ำอีกครั้ง “เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“เซริม เจ้าคือรุนโซลจันหรือ...” คุณชายยังไม่หายจากอาการ
ตกตะลึง

“เออสิวะ” เจ้าตัวหันไปตอบอย่างหงุดหงิด ไม่ใช่เพราะถูกยั่วว่า
เป็นรุนโซล แต่หงุดหงิดเพราะยังสับสนกับมังกรเพลิงไม่สาแก่ใจต่างหาก

พอได้ยินบทสนทนาของสององค์รักษ์ ซาร์ลันถึงได้ทราบว่ามีอะไร
เกิดขึ้น เขาเหลียวมองเคเลนที่ขยับมายืนข้างกายของตน แล้วเจาะจง

ถามกับเด็กหนุ่ม

“ทางเหวินจึงรู้แล้วหรือ” ชาร์ลันหมายถึงรู้ว่าเคลเนกับเซริมเป็น
รุ่นโศลกระดับพิเศษอีกสองร่างที่เหลือ

“คะ...ครับ” เคลเนก้มหน้างู๋

ชาร์ลันจึงมองสบตากับอัสลาน ทั้งสองต่างมีสีหน้าเคร่งเครียด

“เกิดอะไรขึ้นนะ ทำไมจู่ๆ ชาร์ลันก็บินออกจากกระเบียงชะ
อย่างนั้น” จินเรย์เกาะเสา มองไปยังลานที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ไกลออกไป แต่
ยังสามารถมองเห็นว่าใครเป็นใครที่ยืนอยู่ตรงนั้นบ้าง

ก่อนหน้านี้ เขา ชาร์ลัน และคาลีกำลังเดินข้ามสะพานลอยฟ้าซึ่ง
เชื่อมระหว่างปราสาทย่อยสองหลังเข้าด้วยกัน ทางเชื่อมนี้มีขอบกระเบียง
กั้นทั้งสองข้างและมีเสาตั้งอยู่ระหว่างช่องกระเบียงเป็นระยะที่เท่ากันเพื่อ
ค้ำหลังคาเอาไว้

และบัดนี้หนึ่งในบรรดาเสากลมทั้งหลายก็ถูกจินเรย์เกาะไว้เพื่อ
ชะเง้อมองไปยังลานกว้างนั้น

“เราว่าเป็นเพราะชาร์ลันเห็นมังกรเพลิงพุ่งลงไปในลานแล้ว
เหมือนจะไม่มีเรื่องกับเซริมกับเคลเน เลยจะเข้าไปห้ามละมั้ง” คาลีซึ่ง
เอามือวางบนขอบกระเบียงออกความเห็น

“นายนี้ก็ตาคนเหมือนกันนะ โกลขนาดนี้ยังเดาได้ว่าใครทำอะไร
บ้าง”

“แน่นอน เราไม่ใช่กะปารกรรมดานีนา” เกาะป่าในร่างมนุษย์ขีด
หน้าขึ้นเล็กน้อย

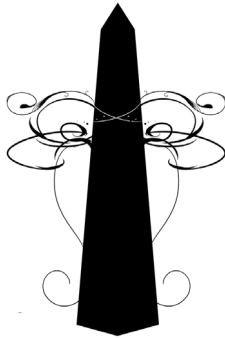
จินเรย์เบะปากใส่ “คร้าบ คุณเกาะปากติดติดคักดี!”

บนตัวปราสาทอีกหลังที่อยู่ใกล้กัน สูงขึ้นไปจนเกือบถึงยอด
ปราสาท โกเคอร์กับบาร์อันผู้มีตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาทเวะกำลังยืนอยู่

ด้วยกันตรงช่องทางต่างที่เปิดโล่ง พวกเขาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบน
ลานกว้างทุกประการ เมื่อขุนพลมังกรฟ้าและขุนพลมังกรเพลิงผละจาก
สถานที่เกิดเหตุไป พวกเขาจึงหันมามองหน้ากันเหมือนมีเลศนัยบางอย่าง

3

หาบาสเล

“สื่อตอนอย่างกับนิยายนักสืบ”

“เซริม” คุณเซย์ร้องเรียกคนที่เดินจ๊ับๆ อยู่ข้างหน้า

คนถูกเรียกก็ไม่คิดจะชะลอฝีเท้าแม้แต่หน่อย

“เซริม!” คราวนี้คุณเซย์วิ่งเข้าไปคว้าไหล่ของอีกฝ่าย จนเซริมหยุด
เดินแล้วหันมามองตาเขียว

“เรียกทำไมวะ!”

“แล้วเจ้าเดินมาทางนี้ทำไม” คุณเซย์บอกขณะขยับตัวหลบให้
องครักษ์สี่คนที่กำลังเดินมาตรงทางเดินข้างปราสาทที่พวกเขาเฝ้าอยู่นี้

จากนั้นไม่นานพวกเขาก็ได้เห็นองครักษ์อีกกลุ่มมุ่งหน้ามาทางนี้เช่นกัน เหตุเพราะเหล่าราชองครักษ์ต้องไปยืนเรียงแถวเพื่อน้อมส่งอาคันตุกะที่มีกำหนดกลับอาณาจักรหวิ่นจิงในอีกไม่ช้า

“เจ้าจะไม่ไปรวมแถวกับคนอื่นหรือไง ทำแบบนี้มันผิดกฎนะ”
 คุเซย์เหลียวมองกลุ่มองครักษ์ที่เพิ่งเดินผ่าน แล้วหันมาเตือนอีกฝ่าย

“ช่างปะไร ทำไมข้าต้องไปส่งไอ้พวกที่กำลังหมายหัวข้าด้วย เจ้าจำไม่ได้หรือไม่ว่าคนพวกนั้นจะทำอะไรถ้าหาอดีตเทพราชาไม่เจอ” เชมรมชี้มือไปยังทางที่เพิ่งเดินจากมา

พอเชรมพูดเรื่องนี้ขึ้นมา คุเซย์ก็สบโอกาสถามในสิ่งที่สงสัยมานาน

“ทำไมเจ้าไม่เคยบอกข้าว่าเจ้าเป็นร่างเวทูนโซล”

“ก็ไม่ได้ถามนิ” เชมรมยกไหล่ จงใจกวณอารมณ์เพื่อนองครักษ์

“ก็ถามอยู่นี่ไง” คุเซย์ไม่ลดละ

เชรมแค้นหัวเราะ “สำคัญด้วยหรอ หรือเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องไม่สมศักดิ์ศรีที่องครักษ์อันดับหนึ่งอย่างเจ้าได้มาทำงานกับรูนโซลอย่างข้า”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ข้าแค่ไม่เคยคิดว่าเจ้าจะเป็นรูนโซล ในเมื่อเจ้าสร้างร่างรูนโซลระดับต่ำได้เหมือนกัน” คุเซย์นึกถึงตอนที่เชรมมักสร้างร่างเวทูนโซลมาเพื่อใช้เป็นคู่มือซ้อมดาบ

“ถ้าข้าเป็นรูนโซลดาดๆ พวกนั้นก็คงไม่ได้มาทำหน้าที่อารักขาอัลลันนะเซ่” เชมรมพูดพลางยกมือเสยผม แล้วหันไปมองคุนูของตนต่อ
 “เจ้าจะอะไรนักหนากับความเป็นรูนโซลของข้า ถามย៉ออยู่นั่นแหละ”

คุเซย์จ้องหน้าเชรมก่อนเอ่ย “เพราะข้ารู้สึกเสียใจนะสิ เจ้าคงไม่เห็นข้าเป็นเพื่อน เห็นข้าเป็นคนห่างคนไกลใช่ไหม ถึงได้ปกปิดความจริงกับข้าแบบนี้”

เชรมพินิจอีกฝ่ายอย่างไม่เชื่อสายตา “เฮ้ยๆ จู๋ๆ จะมาอ่อนไหวอะไรตอนนี้นะ ก็แค่ไม่ได้บอก แต่ไม่ได้หมายความว่าข้าเห็นเจ้าเป็นคน

อื่น”

“แล้วจะรอให้ข้ารู้ตอนไหน รอให้เจ้าถูกสึซุนพลเดิดหัวก่อนหรือ
ไง”

“ใครจะยอมให้ช่าง่ายๆ กันล่ะวะ”

“อย่าทำเก่งไปหน่อยเลย ฝ่ายนั้นเป็นถึงเทพมังกรเขียวนะ ถ้าเจ้า
ไม่ห่วงตัวเอง อย่างน้อยก็ควรจะห่วงเคเลนบ้าง” คุณเซย์ใช้นิ้วชี้จัมไปที่
กลางอกของเพื่อนองครักษ์

“ไฉ่เติกนั้นมันฝีมือโหดจะตาย ไปห่วงมันทำไมวะ เจ้าก็เคยสู้กับ
มันแล้วไม่ใช่หรอ” เชมิมพูดพลาบปัดนิ้วชี้ของอีกฝ่ายออก

คุณเซย์ไม่ได้เอ่ยอะไรต่อเนื่องจากสิ่งที่เชริมกล่าวนั้นนั้นถูกทุก
ประการ เคเลนนับว่าเป็นยอดฝีมือ คาดว่าคงจะได้รับการถ่ายทอดมา
จากอดีตเทพราชามากพอสมควร

ครั้นแล้วเชริมก็ขยับเข้าไปใกล้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“อะไร” คุณเซย์มองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจ

ฉับพลันเชริมก็ยกมือทั้งสองข้างไปบีบแก้มของอีกฝ่าย “เจ้านี้
นอกจากจะขี้นแล้วยังปากแข็งอีก เป็นห่วงข้าก็บอกมาตามตรงก็ได้ ไม่
เห็นต้องอ้อมค้อมขนาดนี้เลยนี่หว่า”

คุณเซย์ดึงมือของอีกฝ่ายออกจากใบหน้าตนจนสำเร็จ “ไม่ได้ห่วง!”

“เหรอออ” เชมิมกอดอก มองสหายของครักษ์คล้ายจะจับผิด

“เออ!” พุดจบ คุณเซย์ก็เดินหนีไปทิศทางตรงข้ามกับทางที่เดินจาก
มาเมื่อครู่

เชริมมองตามแล้วร้องถาม “เฮ้! ไม่ไปส่งเสด็จพวกเทพมังกรหรือ
ไง”

“อย่ามายุ่งกับข้า!” คุณเซย์ตะโกนบอกพร้อมกับเดินฉับๆ ห่างไป
ไกล

“อ้าวๆ หนึ่งงานนี้หว่า ใช้ไม่ได้เลยนะเจ้านะ” เซริมแก๊งพูดเสียงดังไล่หลังอีกฝ่าย ตามด้วยรอยยิ้มขบขันเมื่อมองแผ่นหลังของคูเซย์ที่ห่างออกไปเรื่อยๆ

ผีทำสี่คู่เดินย่ำพรมใบไม้แห้งบนพื้น เกิดเสียงสวบสาบตาม
 จังหวะการลงน้ำหนักเท้า และแล้วทำทั้งสี่คู่ก็หยุดลงตรงหน้าบ้านไม้หลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางไม้ยืนต้นที่บัดนี้เหลือแต่กิ่งแห้งกรัง

จินเรย์ไล่สายตามองแต่ละส่วนของบ้านราวกับจะรำลึกความหลัง

“นี่นะเธอ บ้านของนายที่เคยอยู่กับปู่” ชาร์ลันถามขึ้น

“อ้อ หลังนี้แหละ” ฐนโศลที่เคยเป็นพรานป่าตอบ สายต่ายังมองบ้านไม้สองชั้น

“น่าอยู่จังนะฮะ”

“ดูเหมือนไม่ใช่บ้านที่ถูกทิ้งร้างมาหลายเดือนเลยนะ” แกะป่าในร่างมนุษย์ออกความเห็น

ชาร์ลันไม่รอช้า เดินเข้าไปหยุดหน้าประตูไม้สีซีดทันทันที เขาลองแง้มประตูเปิดออก พบว่ามันไม่ได้ล็อกเอาไว้ จึงเหลียวหลังไปมองจินเรย์ คล้ายกับจะถามความเห็น

“ปู่ไม่น่าลืมใส่กลอนนี่นา เอ...หรือว่ากลอนเสีย” จินเรย์ขยับเข้าไปยืนใกล้ชายผมยาวแล้วเอียงคอมองช่องประตู อีกมือก็ยกขึ้นมาเกาศีรษะ

“ลองเข้าไปข้างในดูไหมฮะ” เคเลนแนะ

ชาร์ลันจึงเปิดบานประตูให้กว้างขึ้น ก่อนจะก้าวเข้าไปในบ้านเป็นคนแรก ตามด้วยจินเรย์ เคเลน และคาลิ

จินเรย์เดินไปกระทุ้งบานหน้าต่างให้เปิดออกเพื่อรับแสงสว่าง แล้วก็ถอดเปลือกใจไม่ได้ที่ไม่ม่ฝุ่นเกาะตามขอบวงกบแม้แต่เน้อย

พอมีแสงสว่างส่องเข้ามา ทุกคนจึงมองเห็นสิ่งของและสภาพห้อง

ชัดเจน บริเวณนี้เป็นส่วนหน้าบ้าน ประกอบด้วยโซฟาตัวยาวหนึ่งตัวตั้งติดผนังที่มีหน้าต่างหันออกทางหน้าบ้าน ผนังด้านซ้ายถัดจากโซฟามีเตาผิง สิ่งที่ตั้งอยู่กลางบ้านห่างจากเตาผิงเล็กน้อยคือโต๊ะไม้รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าพร้อมเก้าอี้สองตัว คาดว่าจะเป็นโต๊ะกินอาหาร และด้านในสุดเป็นบันไดซึ่งพาดไว้เพื่อเดินสู่ชั้นสอง มีบานประตูติดกับบันไดชั้นล่างสุด นั่นเป็นจุดเชื่อมต่อไปยังห้องครัว

“ว้าว มีหนังหมีแขวนตรงนี้ด้วยนะฮะ” เคเลนเงยมองสิ่งที่ถูกหุ้มดักไว้บนผนัง

“พวกใจอำมหิต” คำลืพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนสาปแช่ง

“นี่ เจ้าแกะป่า คนที่นายกำลังแข่งก็เป็นเพื่อนของนายไม่ใช่หรือไง” จินเรย์หันมาแหยะ เพราะแกะป่ากำลังตำหนิอดีตเทพราชาซึ่งก็เป็นสหายเช่นกัน

“ก็นั่นแหละ เรากำลังต่อว่าเพื่อนของเราอยู่” แกะป่าในร่างมนุษย์ทำหน้ามุ่ย แล้วทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาเก่าๆ ซึ่งมีอยู่ตัวเดียวในบ้าน

ฝ่ายชาร์ลันมองพื้นผิวของโต๊ะกลางห้องพลางใช้นิ้วลูบไล่ไปมา “ไม่มีฝุ่น...”

“ใช่มะ ฉันก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไมบ้านสะอาดกว่าที่คิด ทั้งๆ ที่ไม่มีใครอยู่” จินเรย์เดินไปประชิดโต๊ะอาหารเพื่อถกกับชายผมยาว

“หรือว่าอดีตเทพราชากลับมาที่นี่!” คำลืพูดลุกขึ้นจากโซฟาเมื่อนึกถึงประเด็นนี้

“จะใช่แน่หรือ” จินเรย์ทำหน้าเหมือนไม่คิดว่าจะเป็นเช่นนั้น ครั้นแล้วจึงสอบถามเจาะในใจ

‘เจเจ นายสัมผัสถึงพลังของปู่ที่นี่หรือเปล่า’

‘ไม่นี่ แต่ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันนะ ถ้าปู่มาจริงๆ แล้วจงใจปกปิดพลังไว้ ฉันก็สัมผัสไม่ได้หรอก’

‘จิ้งหรีด หรือว่ามีใครที่ไหนไม่รู้แอบมาอยู่ในบ้านหลังนี้เพราะเห็นว่าเป็นบ้านร้างหรือเปล่าละ’

‘ก็อาจเป็นไปได้นะ ลองถามคนอื่นดูสิ’

พอเจเจเสนอนอย่างนั้น จินเรย์จึงพูดออกมา “หรือมีใครที่ผ่านมาแถวนี้แล้วเห็นว่าบ้านไม่มีใครอยู่ เลยแอบมาอยู่หรือเปล่า”

“ลองสำรวจรอบๆ บ้านดูดีไหมฮะ” เคเลนมองหน้าทุกคนราวกับจะถามความเห็น

“ถ้าฉันพวคนายตรวจดูชั้นล่างกับรอบๆ บ้านก็แล้วกัน ฉันจะขึ้นไปตรวจสอบชั้นบน” ชาร์ลันกล่าวพลางเดินไปยังเชิงบันได

“ฉันไปด้วยสิ” จินเรย์ร้องขึ้นก่อนจะก้าวตามหลังชายผมยาวไปติดๆ ในขณะที่คาลิกับเคเลนเริ่มเปิดประตูไปยังห้องครัว

ชาร์ลันเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นรูปร่างของตนคิดจะตามมาด้วย แต่ก็ได้ถามอะไร และก้าวขึ้นบันไดเงียบๆ

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงบริเวณชั้นสอง จินเรย์มองไปยังประตูห้องนอนของตนตาไม่กะพริบ เหตุที่เขาอาสาตามชาร์ลันขึ้นมาก็เพราะอยากมาดูห้องนอนของตัวเองว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงหรือไม่

ชาร์ลันเห็นสายตาของรูปร่างหล่อที่มองไปยังประตูบานหนึ่งจึงเดินไปเปิดมันออก จินเรย์เองก็เดินตามเข้าไป

ชายผมยาวหยุดยืนมองรอบห้อง ในขณะที่จินเรย์กำลังเปิดผ้าม่าน สีตุน่ออกกว้างจนมีแสงสว่างส่องลอดเข้ามาอย่างเพียงพอ

นี่เป็นห้องขนาดเล็กซึ่งมีหน้าต่างอยู่ด้านตรงข้ามและด้านขวาของประตูห้อง มีเตียงเดี่ยววางชิดหน้าต่างด้านในสุด ส่วนผนังด้านขวามีตู้เสื้อผ้าไม้แบบเปิดสองบานอยู่หนึ่งตู้ ผนังด้านขวาซึ่งมีหน้าต่างนั้นมีโต๊ะขนาดเล็กและเก้าอี้สำหรับนั่งเขียนหนังสืออยู่อย่างละหนึ่งตัว เมื่อมองขึ้นไปบนเพดานจะพบว่าเป็นทรงจั่วแหลม ทำให้ห้องนี้มีลักษณะ

เหมือนห้องใต้หลังคา

“นี่คือห้องนอนของนายเหรอ” ชาร์ลันเอ่ย

“รู้ได้ไงอะ” จินเรย์มองเขาด้วยสีหน้าตะลึงเล็กน้อย

“สัญญาชตาณณะ” ชาร์ลันตอบขณะเดินไปนั่งตรงขอบเตียง

ลักพักหนึ่งจินเรย์ก็ก้าวเข้าไปนั่งข้างๆ ชายผมยาวอย่างไม่รู้ตัว

ชาร์ลันกวาดตามองทั่วห้องซึ่งทุกอย่างทำจากไม้ไม่วั้นแม้กระทั่ง
ผนังหรือเพดานก่อนกล่าวว่า “ห้องนอนนายเรียบง่ายดีนะ”

“ก็ใช้นอนอย่างเดียวนี่นา” จินเรย์ตอบพลางวางมือลงบนผ้าคลุม
เตียง

ชายผมยาวเหลียวมองคนข้างกายนิ่งงัน จนอีกฝ่ายกะพริบตา
ปริบๆ ถาม

“มะ...มองฉันทำไม”

“นายคงผูกพันกับบ้านหลังนี้มากสินะ”

จินเรย์ยกมือเกาแก้ม “ก็ใช่มั้ง ตั้งแต่รู้จักโลก ฉันก็อาศัยอยู่ที่บ้าน
หลังนี้ตลอดเลย จนกระทั่งไปแข่งขันไท่เก่มันแหละ”

“ขอโทษนะที่ทำให้วิถีชีวิตนายเปลี่ยนไป” ชาร์ลันหลุบตาลงเล็กน้อย

จินเรย์รีบโบกมือพัลวัน “ไม่ใช่ความผิดนายซะหน่อย ความจริงปู่
ก็สร้างฉันขึ้นมาเพื่อนายอยู่แล้ว นายไม่ต้องขอโทษฉันหรอกน้า”

ชาร์ลันมองรูนิซิลหนุ่มแล้วขยับยิ้มเล็กน้อย จากนั้นก็พูดเหมือน
เพิ่งนึกขึ้นได้ “จริงสิ ห้องนอนของปู่อยู่ไหนละ ไปตรวจดูกันไหม”

“อ้อ อยู่ตรงข้ามห้องฉันเองแหละ บ้านนี้มีแค่สองห้องนอนเอง”
จินเรย์ลุกขึ้นแล้วเป็นฝ่ายเดินนำออกไปจากห้องนี้ ก้าวอีกสองสามก้าว
ก็ไปถึงหน้าประตูไม้

จินเรย์เปิดประตูพลางหันไปพยักพยให้ชายผมยาวตามเขา

เข้ามาด้านใน

ห้องนอนของอดีตเทพราชามีเครื่องเรือนคล้ายห้องของจีนเรย์ทุกประการ ผิดแต่ว่าขนาดห้องกว้างขวางกว่าเล็กน้อย

“เหมือนไม่มีคนมาอยู่นานแล้วนะ เดี๋ยวก็คลุมผ้าเรียบร้อยเชียว” จีนเรย์มองไปยังเตียงนอนที่มีขนาดประมาณหกฟุตตรงริมหน้าต่างด้านในสุดของห้อง ส่วนชาร์ลันเดินไปเปิดบานตู้เสื้อผ้าดู พบว่ามีเสื้อผ้าพับอยู่สองสามชิ้นเท่านั้นทำให้ดูเหมือนตู้ไม้เก่าโล่งๆ ตู้หนึ่ง

“น่าแปลก สภาพห้องถูกทิ้งร้าง แต่ตามพื้นหรือโต๊ะเตียงยังสะอาดเยี่ยม ไม่มีฝุ่นให้เห็นเลย” ชาร์ลันเปรยขณะกวาดตามองไปรอบห้อง

“งั้นลงไปข้างล่างกันเถอะ เผื่อว่าคาลิกับเคเลนจะเจออะไรผิดปกติ” จีนเรย์บอก

จากนั้นทั้งสองคนก็พากันเดินออกจากห้องแล้วลงบันไดไปยังชั้นล่างของตัวบ้าน พบว่าเคเลนกับคาลินั่งอยู่ที่โซฟาตรงส่วนหน้าของบ้านรออยู่ก่อนแล้ว

“พบอะไรบ้างไหม” ชายผมยาวถามทั้งสองคน

เคเลนส่ายหน้าเบาๆ

คาลิเป็นฝ่ายตอบ “ไม่เลย สิ่งของทุกอย่างถูกวางทิ้งร้าง แต่ที่น่าแปลกคือยังสะอาดสะอ้านเหมือนมีคนมาทำความสะอาดไว้”

“จะบอกว่าปู่แวะมาทำความสะอาดนั่นหรือ มาทำความสะอาดทั้งที่ตัวเองไม่ได้อยู่นะ...ยังงั้นเนี่ย” จีนเรย์เกาศีรษะแกรกกราก

“พ่ออาจต้องการรักษาบ้านหลังนี้ไม่ให้เก่าจนผู้พักก็ได้ล่ะฮะ” เคเลนกำลักร่ำถึงอดีตเทพราชา แต่คำที่เขาใช้ทำให้จีนเรย์มุ่นคิ้วหนักและถามออกไป

“เคเลน เมื่อกี้นายเรียกปู่ว่า ‘พ่อ’ หรือ”

เด็กหนุ่มผงกศีรษะรับ “ใช่ฮะ คนที่สร้างผมขึ้นมาก็คือพ่อเองฮะ

อืม...ก็เป็นผู้ของชาร์ลันด้วยนี่อะ”

“สร้าง? จันแสดงว่านายเป็นรุ่นโฮลระดับพิเศษเหมือนกันสิ!”
จันเรย์ทำหน้าที่ตกตะลึง เขาเพิ่งระลึกได้ว่ายังไม่ได้สอบถามเรื่องที่มังกรเพลิงลงไประรานเซริม คูเซย์ และเคเลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อวานตอนบ่ายที่สนามรวมพลของเหล่าองค์กรฯ ตอนนี้จันเรย์จึงพอจะเดาได้ว่าทำไมมังกรเพลิงกับมังกรฟ้าถึงลงไปที่ลานกว้างนั้น แถมชาร์ลันยังบินไปรวมวงอีกต่างหาก

“นายก็รู้เหวอ” จันเรย์ถามแกะป่าที่นั่งอยู่บนโซฟาข้างเคเลน
“ก็พอรู้ เราเป็นสหายของอดีตเทพราชานะ เรื่องแค่นี้ถ้าไม่รู้ก็ไม่ไ้เราแล้วละ” แกะป่าในร่างมนุษย์ยกไหล่

“รู้แล้วทำไมไม่บอกกันบ้าง หา!”
“ก็เหตุผลเดียวกับที่รู้ว่าเจ้าเป็นรุ่นโฮลแต่บอกไม่ได้นั่นแหละ”
ครั้นแล้วจันเรย์ก็เหล่มองชาร์ลันที่ยืนฟังโตะกินข้าว “นายคงรู้มาแต่แรกแล้วไซ้ไหม ชาร์ลัน”

“ปู่ส่งเคเลนมาอารักขาฉันในฐานะรุ่นโฮลอยู่แล้ว” ชายผมยาวตอบหน้านิ่ง

เหลือแต่จันเรย์ที่ยังมีอาการทึ่ง ตะลึงกับสิ่งที่ได้รับรู้ “ถ้าเคเลนคือรุ่นโฮล แล้วเซริมล่ะ”

“พี่ชายก็เป็นรุ่นโฮลเหมือนกันอะ พี่ชายถูกสร้างก่อนผม ก็เลยกลายเป็นพี่ผมอะ” เคเลนนั่งอธิบายด้วยดวงตาใสแป๋ว

จันเรย์ยกนิ้วชี้ขึ้น “แสดงว่าเซริมเป็นรุ่นโฮลที่คอยอารักขาเจ้าชายอัลลาน ส่วนนายก็มาอารักขาชาร์ลัน...ถ้าจันแสดงว่ารุ่นโฮลระดับพิเศษมีอยู่สามคน ก็คือฉัน นาย แล้วก็พี่ชายของนายไซ้ไหม”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้นอะ”

จันเรย์เลื่อนนิ้วชี้ของตนมากัดเบาๆ ขณะครุ่นคิด “เหตุที่มังกรเพลิง

ไปอาละวาดใส่พวกนายเมื่อวานคงเพราะเขารู้ว่าพวกนายเป็นรุ่นโหดระดับพิเศษสิท่า”

“เขารู้แล้วอะ ขุนพลมังกรทุกคนก็คงจะรู้ด้วยอะ” เคเลนตอบเสียงเฉื่อย

“นายกำลังคิดอะไร” ชาร์ลันหันไปถามจินเรย์ที่ยืนหน้านิ่งควมวดข้างกาย

“คงคิดว่าเคเลนกับเซริมจะโดนเลี้ยงฆ่าเหมือนตัวเองหรือเปล่า ไช้ไหมล่ะ” คาลิเป็นฝ่ายคาดเดาคำตอบ

จินเรย์มองเด็กหนุ่มแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้ชายผมยาว “ก็ถ้ารุ่นโหดระดับพิเศษทำให้ศิลามังกรสุริยันประสบปัญหา แสดงว่าขุนพลมังกรทั้งหลายคงไม่เว้นชีวิตใครคนใดคนหนึ่งแน่ๆ ไช้ไหม”

“เพราะอย่างนี้เราถึงต้องรีบหาอดีตเทพราชาให้เจอไงเล่า” แกะป่ายิ้ม

“ฉันก็ไม่ยอมให้พวกนายถูกใครฆ่าง่ายๆ หรอก” ชาร์ลันกล่าวพลางมองสบตาเคเลน ตามด้วยจินเรย์

ฉับพลันมีเสียงฝีเท้าดังสวบสาบอยู่นอกบ้าน เมื่อพวกเขามองผ่านช่องหน้าต่างก็เห็นร่างของใครหลายคนยืนอยู่หน้าบ้าน

ทั้งสี่คนมองหน้ากันครู่หนึ่ง ก่อนที่ชาร์ลันจะเป็นฝ่ายเดินนำเปิดประตูออกไป คนที่เหลือตามหลังไปติดๆ

“ท่านพี่?” ชายผมยาวเอ่ยทักผู้ที่ยืนอยู่ตรงกลาง มีสองราษองครักษ์ยืนขนบทั้งสองข้าง

“อัลคิน เจ้าก็มาที่นี้หรือ” อัศลานเล็กคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นน้องชายเปิดประตูบ้านออกมา ตามด้วยบุคคลอีกสามซึ่งคั่นหน้าคั่นตากันดี

“ท่านพี่มาตามหาเบาะแสท่านปู่หรือครับ” ชาร์ลันขยับเข้าไปถาม

“ใช่ ข้านี้ก็ได้ว่าท่านปู่เคยมาอยู่กับรุ่นโหดของเจ้าในป่าแห่งนี้ก็เลย

ลองมาดู ไม่นึกว่าเจ้าก็มาที่นี้เหมือนกัน” อัลสแลนกล่าวขณะกวาดตามองรอบบริเวณ

“ซ้ำรับมาก็เลยไม่ได้ไปบอกให้ท่านพี่ทราบ ไม่อย่างนั้นท่านพี่ก็คงไม่ต้องเสียเวลามาเองแบบนี้”

อัลสแลนโบกมือ “ไม่ต้องโทษตัวเองหรอก ข้าอยากมาตามหาเบาะแสท่านปู่อยู่แล้ว ดีกว่าต้องรอฟังข่าวจากพวกทหารที่ปราสาทลอยฟ้าฝ่ายเดียว...แล้วนี่เจออะไรบ้างหรือเปล่า”

“มีสิ่งผิดปกติอยู่อย่างคือภายในบ้านสะอาดมาก ไม่มีฝุ่นจับเลย แต่ข้าวของเครื่องใช้อยู่ในลักษณะถูกทิ้งร้าง ไม่ได้ถูกใช้งาน...น่าแปลกมาก”

“เจ้ากำลังจะบอกว่าท่านปู่อาจเคยกลับมาที่นี้เมื่อไม่นานมานี้หรือ” เจ้าชายอัลสแลนเลิกคิ้วถาม

“ข้ายังไม่แน่ใจ เพราะตอนให้ทุกคนสำรวจรอบบ้านก็ไม่ได้เจออะไรที่บ่งชี้ว่าท่านปู่กลับมา” ชาร์ลันหันไปมองผู้ติดตามของตนแวบหนึ่งขณะสนทนากับพี่ชาย

“จูนหรือ” อัลสแลนพยักหน้ารับรู้ จากนั้นก็เหลียวไปถามเซริมที่ยืนกอดอกอยู่ทางด้านขวาของตน

“เซริม ลองคิดอีกทีที่ข้าจะพบเบาะแสของท่านปู่ได้ที่ไหนอีกบ้าง”

ที่แรกจินเรย์นึกสงสัยว่าทำไมเจ้าชายอัลสแลนต้องเจาะจงถามเซริม แต่วินาทีต่อมาเขาก็เพิ่งนึกได้ว่าเซริมคือรุ่นโชลที่อดีตเทพราชาสร้างขึ้นเช่นกัน ฉะนั้นอาจจะรู้อะไรเพิ่มเติม แต่ก็ยังมีข้อสงสัยบางอย่างจึงถามเจาะในใจ

“นี่เจเจ นายรู้หรือเปล่าว่าเซริมคือรุ่นโชลนะ อ้อ...เคลเลนด้วย”

“รู้สิ รู้มาตลอดนั่นแหละ”

“อ้าว! รู้แล้วทำไมไม่บอกกันมั้ง หา!”

‘ก๊น่ายไม่เคยถามนี่’ เจเจบอกด้วยน้ำเสียงไร้เดียงสา

‘ไม่เคยถามแต่ก็น่าจะทักบ้างนะว่าสองคนนี้ก็ป็นรุ่นโสดเหมือนฉันนะ’

‘ก๊ฉันไม่ได้สนใจคนอื่นนี่ ฉันสนใจแต่เรื่องนายเท่านั้นนะจิ้นเรย์คิกๆ’

‘หยุดหัวเราะกะวนประสาทเลย ฉันไม่ค่อยกับนายแล้ว!’

จิ้นเรย์ละความสนใจจากเจเจแล้วมาฟังบทสนทนาของคนอื่นต่อ

“สถานที่ทั้งหลายข้าก็บอกไปหมดแล้วไง จะมาถามอะไรอีก”

เซริมพูดด้วยความรำคาญ

“เคเลน นายนึกอะไรออกอีกไหม” ชาร์ลันถามเด็กหนุ่ม หลังจากคิดว่าเซริมไม่สามารถให้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมได้มากกว่านี้

“สถานที่เหวอะ...” เคเลนทำท่านี้

ทุกคนในที่นั้นยืนยันลันว่าเด็กหนุ่มจะคิดอะไรออกบ้าง ทว่าเซริมก็ตีดนิ้วทำลายความเงียบเสียก่อน

“นึกได้แล้ว! วิหารเทวาไง!”

“วิหารเทวาแน่นะ” คูเซย์ถามย้ำ

“จริงด้วยอะ ผมลืมนี่ไปเลยว่าพ่อเคยไปที่นั่นด้วย” เคเลนทำท่าดีใจที่นึกออกแม้จะช้ากว่าเซริม

...วิหารเทวา ชื่อคั่นๆ แฮะ

จิ้นเรย์ก็ลลอกตาไปมาขณะพยายามเรียกความทรงจำของตน

‘ก็เป็นวิหารที่ตั้งอยู่บนยอดเขาโอริสไง ที่ใช้ตัดสินการแข่งขันไท่โนเกมนะ นายลืมนี่ไปแล้วหรอ’ เจเจช่วยเรียกความทรงจำของเขาผ่านจิต

‘อ้อ ที่นั่นเอง ตอนนั้นฉันถูกหาว่ามีพลังสีดำของชาวแกรนดอสด้วย ที่แท้สัญญาณเวทของวิหารก็ดักจับพลังของนายที่อยู๋ในตัวฉันได้สินะ’

‘ถูกต้อง แหม...นี่กว่านายจะเป็นคนขี้ลืมซะอีก’

‘นี่ตกลงจะชมหรือด่าเนี่ย’

‘ก็ต้องชมอยู่แล้ว ทำเสียงงอนไปได้ คิกๆ’

จินเรย์กำลังจะต่อปากต่อคำกับร่างเงาในกายต่อทว่าได้ยินเสียงชาร์ลันเสียก่อน เขาจึงหยุดการพูดคุยกับเงาไว้เพียงแค่นั้น

“ถ้าฉันเราไปทิวหารเทวากันเถอะ”

จากนั้นผู้ที่มียาสีเลือดขาวฟ้าก็สยายปีกบินขึ้นไปในอากาศ ส่วนจินเรย์กับคาลิได้เวทสีทองของชาร์ลันโอบล้อมรอบกายทำให้ลอยอยู่บนอากาศได้แม้ไม่มีปีก

และแล้วทั้งเจ็ดชีวิตก็พากันมุ่งตรงไปยังที่ตั้งของวิหารบนยอดเขาโอริส

“พวกท่านเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่หรือ” ชายชราผู้หนึ่งเอ่ยถามบรรดาชายหนุ่มทั้งหลายที่เพ่งวางเท้าแตะพื้นและกำลังหุบปีกอยู่ด้านหน้าวิหารสีขาวมุก

ชายชราผู้นี้ได้ยินเสียงกระพือปีกเข้ามาใกล้ จึงเดินกๆ เงินๆ ตัวงอออกมาดูหน้าประตูใหญ่ พบว่าเป็นบุรุษทั้งเจ็ดซึ่งส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นชาวฟ้าจากสรวงสวรรค์

“ท่านคือผู้เฒ่าวิหารใช่ไหม” เจ้าชายอัลลานเข้าไปถามอย่างสุภาพ ชายชราซึ่งบัดนี้เส้นผมและหนวดเครากลายเป็นสีเทาไปหมดแล้วหรือตามองเจ้าชายหนุ่มคล้ายจะระลึกรู้ความทรงจำของตน ไม่นานเขาก็เลิกควั่นทำให้หนังตาที่เหี่ยวกร้านตามไปด้วย

“ท่านเทพราชา” พุดจบชายชราก็ลงไปยังคุกเข้ากับพื้นเพื่อแสดงความเคารพ

หลายคนมองการกระทำของชายชราอย่างงุนงง ฝ่ายเจ้าชายอัลลาน

ก็เดินเข้าไปประคองผู้นั่งคุกเข่าให้ลุกขึ้นยืน พร้อมชี้แจงให้ฟัง

“ข้าไม่ใช่ท่านพ่อหрок ข้าคืออัสลาน บุตรชายของท่านพ่อต่างหาก”

ชายชราหรีตาเพ่งมองบุรุษตรงหน้าอีกครั้ง แล้วเขาก็พยักหน้า “อา...เป็นเจ้าชายอัสลานจริงๆ ด้วย ท่านเพิ่งมาเป็นประธานการแข่งขันไทน์เกมเมื่อไม่นานนี้เอง ขอประทานอภัยที่ข้าจำท่านไม่ได้ด้วยนะขอรับ”

“ไม่เป็นไร ข้าไม่ถือสาหрок”

“ขอเจ้าชายโปรดอภัยที่ข้าไม่ได้ให้การต้อนรับดีกว่านี้นะขอรับ ข้า...โอรุนขอรับ” ชายชราโค้งศีรษะลงอีกครั้ง ลำตัวที่งออยู่แล้วยิ่งงอเพิ่มเข้าไปอีก และดูเหมือนเขาจะมีความลำบากในการยึดตัวเล็กน้อยจนดูเหมือนจะต้องเข้าไปช่วยประคอง

“ไม่เป็นไรหрок ข้าไม่ได้แจ้งแต่แรกว่าจะมา อย่าคิดมากเลย” อัสลานกล่าว

“แล้วนั้น...” โอรุนเหลียวไปเห็นชาร์ลันที่ยืนไม่ห่างจากอัสลานมากนัก

“น้องชายของข้าเอง” อัสลานบอก

ชายชราทำหน้าที่งนเล็กน้อยก่อนจะโพล่งออกมา “เจ้าชายอัลคินไซหรือไม่ว่ะ”

“เรียกชื่อข้าเฉยๆ เถอะ ข้าไม่ได้มีตำแหน่งเจ้าชายอีกแล้ว” ชาร์ลันกล่าวเสียงเรียบ

“อา...ขอรับ” โอรุนรับคำ

“เจ้าเฝ้าที่นี้คนเดียวหрок” อัสลานถามขึ้นอีกเนื่องจากไม่เห็นเจ้าหน้าที่คนอื่น และวิหารเทวาดูเงียบสงัดมากแม้เป็นยามกลางวัน

“ขอรับ วิหารนี้จะใช้งานเฉพาะช่วงที่มีการแข่งขันไทน์เกม ทางสำนักราชทูจะจึงมอบหมายให้ข้ามาอยู่เฝ้าเพียงคนเดียวขอรับ”

“จิ้งเหรอ” เจ้าชายอัลสถานพยักหน้ารับรู้
ฝ่ายจินเรย์ที่ยืนเจียบอยู่นานก็เริ่มสนทนากับเจเจในใจอย่างอด
ไม่ได้

‘ลุงเขาแกขนาดนี้แล้ว ทำไมพวกสำนักกราชเทวะถึงให้มาอยู่ที่นี้
คนเดียวล่ะเนี่ย เดี่ยวเกิดเป็นอะไรขึ้นมาใครจะมาช่วยกันกัน’

‘ฉันว่าลุงคนนี้ก็พอมีฝีมืออยู่บ้างนะ ฉันสัมผัสพลังได้ว่าเป็นชาวฟ้า
ที่มีฝีมือคนหนึ่งเลยละ สมัยหนุ่มๆ คงเป็นยอดดองครักษ์แน่ๆ แต่อาจจะ
เพราะแก่แล้วเลยปลดระวางมาเป็นคนเฝ้าวิหารแทน’

‘ลุงแกเป็นยอดฝีมือเหรอเนี่ย มิน่า..ทางสำนักกราชเทวะถึงวางใจ
ให้ลุงมาอยู่ที่นี้คนเดียว คงคิดว่าลุงคงจัดการผู้บุกรุกได้อยู่หมัดโดยไม่ต้อง
มีคนช่วยละมัง’

‘ประมาณนั้นแหละ อีกอย่างนะ...วิหารแห่งนี้ก็มีเวทคุ้มกันอยู่
หนาแน่นเลยละ ถ้าไม่ใช่ระดับจอมเวทคงบุกเข้ามาไม่ได้ง่ายๆ’

‘งี้เนือง’

จินเรย์ฟังคำบอกของเจเจก็ผงกหัวอยู่คนเดียว จนกระทั่งเสียงของ
เซริมดังขึ้น จินเรย์เลยหันไปให้ความสนใจกับการสอบถามตรงหน้าต่อ

“แม้แต่พุดนอกเรื่องกันอยู่นั้นแหละ ธิบๆ ถามเรื่องอดีตเทพราช
ชะลี” เซริมยกมือกอดอก พุดด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำๆ แน่นนอนว่าคุเซย์
ที่ยังคงประคองแขนข้างซ้ายของชายชราต้องมองคนพุดด้วยสายตา
ดำหนิโทษฐานไม่รู้กาลเทศะเป็นที่เรียบร้อย แต่เจ้าหวัหาใส่ใจไม่

“เจ้าชายมีการอันใดให้เข้ารับใช้หรือขอรับ” คนเฝ้าวิหารเห็นว่า
อีกฝ่ายพากันมาเป็นกลุ่มใหญ่ขนาดนี้คงมีเรื่องอะไรเป็นแน่

“ข้าอยากทราบที่ท่านผู้นำที่นี้บ้างหรือเปล่า” อัลสถานถามตาม
ตรง

“เจ้าชายหมายถึงท่านอดีตเทพราชหรือขอรับ” โอรุนทำท่า

ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “เท่าที่จำได้ ท่านอิลฮานไม่ได้มาที่นี้นานแล้ว
ขอรับ...นานมากจริงๆ” ประโยคสุดท้ายชายชราเอ่ยพร้อมกับเหม่อมอง
ท้องฟ้า รวากับกำลังหวนรำลึกถึงอะไรบางอย่าง

เมื่อได้รับคำตอบ อัสลานกับชาร์ลันหันไปมองหน้ากันราวกับจะ
ปรึกษาทางสายตา จากนั้นอัสลาก็นหันไปบอกชายชรา

“ท่านแน่ใจนะ” เจริญถามด้วยเสียงกึ่งๆ คาดคั้น เพราะคิดว่า
ชายชราอาจจะหลงๆ ลืมๆ ไปบ้างหรือเปล่า

โอรุณถอนหายใจ สายตายังเหม่อมองไว้จุดหมาย

“ข้าขอยืนยันว่าท่านอิลฮานคงไม่มาที่นี่อีกหรือขอรับ...ใครกัน
เล่าจะอยากมาเหยียบสถานที่ที่หญิงอันเป็นที่รักได้ตายจากไป”

อัสลานกับชาร์ลันขมวดคิ้วเมื่อได้ฟังสิ่งที่ชายชราหลุดปากพูด
ออกมา

หญิงอันเป็นที่รัก...ในความหมายของชายชราไม่ใช่ท่านย่าของ
พวกเขาทั้งสองแน่นอน ในเมื่อปัจจุบันท่านย่ายังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่เข้าไป
ใช้ชีวิตอยู่ที่อื่นหลังจากหย่าขาดจากท่านปู่เท่านั้น

แล้ว ‘หญิงอันเป็นที่รัก’ อีกคนของท่านปู่เป็นใครกัน

อัสลานกับชาร์ลันต่างมีคำถามนี้อยู่ในใจ และผู้ที่เอ่ยถามคือ
อัสลาน

“คนรักของท่านปู่...เป็นใครหรือ”

โอรุณหันกลับมามองเจ้าชายหนุ่มด้วยสายตาฉงน “หืม? ก็คือ
เสด็จย่าของเจ้าชายอย่างไรล่ะขอรับ”

คำตอบของชายชราทำเอาทุกคนในที่นั้นอยากยกมือกุมขมับกัน
เป็นแถว

“ไม่ใช่ ข้าหมายถึงคนรักอีกคนหนึ่งที่ท่านพูดถึงเมื่อครู่นี้” เจ้าชาย
อธิบายอย่างใจเย็น

“ข้าพุดไปเมื่อครู? ข้าพุดอะไรหรือขอรับ” โอรูนทำหน้าเหมือนจำไม่ได้จริงๆ

“ลุง! ก็ลุงเพิ่งพุดกับพวกเราเมื่อกี้ไง ว่าอดีตเทพราชาคงไม่ยอมมาที่นี่เพราะเป็นที่ที่คนรักตาย” เซริมช่วยอัสดานฟื้นความทรงจำให้ผู้เฝ้าวิหาร

“อะ...ข้าพุดอย่างนั้นหรือขอรับ ทำไมจำไม่เห็นได้” ว่าแล้วชายชราที่ยกมือขึ้นมานับนิ้ว คล้ายกับเป็นวิธีระลึกความทรงจำของเจ้าตัว

ผ่านไปครู่ใหญ่ชายชราที่ไม่มีแว่วว่าจะจำคำพุดตนเองได้ อัสดานจึงเริ่มถอนหายใจ แล้วหันไปมองชาร์ลันเพื่อถามความเห็น

ชายผมยาวส่ายหน้าให้พี่ชายเพื่อสื่อว่าให้พอแค่นี้เถอะ อย่าเสียเวลารออีกเลย

เมื่อนั้นอัสดานจึงหันไปบอกกับผู้เฝ้าวิหารสูงวัย “เอาเถอะ ข้ากับคนอื่นคงรบกวนท่านแค่นี้ ยังไงท่านก็รักษาตัวด้วยนะ”

“เจ้าชายจะกลับแล้วหรือขอรับ”

“ใช่ ข้ามีเรื่องต้องไปสะสางต่อ ข้าไปละนะ”

จากนั้นอัสดานก็หมุนตัวแล้วเดินลงบันไดหน้าวิหาร โดยมีคนอื่นที่เหลื่อเดินตามลงมา ฝ่ายโอรูนก็ทำความเคารพเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะพาตัวเองเดินงงๆ เงินๆ เข้าประตูวิหารไป

“ทำไมไม่เค้นคำตอบตาลุงนั่นเล่า!” เซริมบ่นขณะก้าวเดินมายืนที่ลานกว้างซึ่งถัดจากบันไดชั้นสุดท้าย นี่เป็นสถานที่ซึ่งพวกเขาซ่อนลงเมื่อครู

“ถามไปก็ไม่ได้ประโยชน์หรอก นึกไม่ออกก็คือนึกไม่ออก ส่วนที่ลุงแกพุดเรื่องคนรักของท่านปู่ก็คงเป็นเพราะพลังเพลอนะ พอเราถามอีกรอบก็เลยจำไม่ได้” อัสดานกล่าวขณะที่ทุกคนยืนเป็นกลุ่มเพื่อเตรียมหาหรืออีกครั้ง

“แล้วจะไปหาอดีตเทพราชาได้ที่ไหนอีกล่ะ” คาลิพูดแทรก

“ผมจำอะไรได้บางอย่างฮะ” เคเลนโพล่งขึ้น

ทุกคนหันไปมองเด็กหนุ่มเป็นตาเดียว

“เจ้าเด็กบ้า รีบๆ พุดมาสิวะ” เซริมเร่งเร้า

“คือฮะ ผมพอจะจำได้ว่าท่านพ่อเคยบอกว่าเคยไปสถานที่หนึ่งฮะ”

“ที่ไหน” คำถามนี้ออกจากปากของทุกคน ซึ่งแต่ละคนก็เฝ้ารอคำตอบจากเคเลนอย่างใจจดใจจ่อ

“สถานที่นั้นคือ...”